د بلا سیوری

(لنډې کیسې)

لیکواله: نسیمه باري

Ketabton.com

د بلا سیوری
لیکواله: نسیمه باري

The Mo
A collect
By

ره، پلاستیکي
ښکو ګامونو د
رباندې برابره
و او د ښځګرانو
چې د سړي به
ه جګه او توره
گناه انسان د

رلنه- کندهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلا سیوری

(لنډې کيسې)

ليکواله: نسيمه باري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

- **د کتاب نوم:** د بلا سیوری
- **لیکواله:** نسیمه باري
- **د لیکوالي ایمیل پته:** nasima.helmand@gmail.com
- **کمپوز:** نسیمه باري
- **پروف کتل:** خلیل احمد ثارن
- **د کتاب ډیزاین او ترتیب:** رضا پارسا
- **د پښتی ډیزاین:** غفار کاکړ
- **د چاپ کال:** ۱۳۹٦ه ش
- **خپرندوی:** میوند خپرندویه ټولنه – کندهار

د کتاب د چاپ او خپرولو حقوق له لیکوالي او خپرندویه ټولني سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

دا کتاب هغه چاته ډالۍ کوم چې ماته يې د ښه نيت او مهربانۍ له مخې ادبي الف و با راښوولې، بيا يې لاسنيولې ادبي ډگر ته راوستلې او په دې ډگر کې يې په عملي ډول کيسې ليکل راښوولي دي.

دا استاد که څه هم د زړه له کومې راباندې گران دی او د تل لپاره به يې ځان د احسان پوروړې بولمه، خو په پښتني ټولنه کې د خپلو استادانو درناوی کول هم د ځينو خلکو له نظره لکه خوب ښه او بد دواړه تعبيرونه درلودای سي، نو له دې امله د خپل دې مهربان او درانه استاد نوم نه سم يادولای.

(نسيمه باري)

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

۱: د ليکوالي ياداښت ۷
۲: د اوښکو امېل ۱۷
۳: تور زړه ۲۳
۴: د بلا سيورى ۲۷
۵: د پېريانو کلا ۳۳
٦: د پرديو په انګړ کي اختر نسته ٤۱
۷: دا لاسنيوى به دي تر مرګه يادومه ٤۷
۸: قوماندانه توړئ ۵۵
۹: قاتله هم زه او مقتوله هم زه ٦۳
۱۰: زندئ سوي هيلي ۷۱
۱۱: تور لاسونه ۷۵
۱۲: د پردې ترشا ۸۵
۱۳: د پيسو نشه ۸۹
۱۴: د رڼاګانو غلا ۹۵
۱۵: ميراث مړى ۱۰۱
۱٦: د پوړني درناوى ۱۰۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې کتاب لیکل هم یوه کیسه لري

د لیکوالي یادانښت:

زه ډېره کوچنۍ ومه چې له نکلونو سره مې جوړه وه، په تېره بیا د پېریانو، د ښوانو او حیوانانو نکلونه مې ډېر خوښېدل. مور به مې تل نکلونه راته کول، ما هغه وخت داسې فکر کاوه چې ټول نکلونه رښتیا دي، خو کله چې په ښو او بدو پوه سومه، نو ټول نکلونه مې رښتیا نه بلل او خوند یې نه راکاوه، بیا مې د لنډو کیسو لوستلو ته مخه کړه. څرنګه چې ما په پاکستان کې په اردو ژبه تعلیم کړی و، نو دا ژبه راته اسانه وه. که چا به په اردو ژبه کې د یوه کیسه لیکوال صفت وکړ، نو ما به یې خامخا کتابونه پیدا کول.

کله چې بیر ته افغانستان ته راغلم، نو د اردو پر ځای مې د پښتو لنډو کیسو لوستل پیل کړل، پر دې سربېره به مې د راډیوګانو او ټلویزیونونو ادبي خپروني هم تعقیبولې.

په دې ادبي پروګرامونو کې به لنډې کیسې، ناولونه او شعرونه خپرېدل. دغه ډول به یې له شاعرانو او لیکوالانو سره هم پر بېلابېلو ادبي او هنري موضوعاتو مرکې خپرولې.

څه موده وروسته په هلمند ولایت کې بُست راډیو د مقالو لیکلو یوه سیالي اعلان کړه چې ما هم خپله یوه مقاله ورواستوله.

دا یوه تحقیقاتي مقاله وه چې (په اسلام او عصري ژوند کې د سولې ارزښت) نومېده. که څه هم دا زما لومړۍ مقاله وه، خو بیا هم له نېکه مرغه دوهم مقام یې وګاټه او ما ته یې یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

گلکسي موبايل په جايزه کې راکړ.
زه په دې جايزه ډېره خوشاله سوم، کله چې مې مور ته کيسه وکړه، نو هغه هم ډېره خوشاله سوه، آن دا چې له ډېري خوشاليه يې په سترګو کې اوښکي وځلېدې. دا جايزه په ادبي دګر کې زما لومړۍ لاسته راوړنه وه.
تر دې وروسته ما پر ځان باور پيدا کړ او فکر مې وکړ چې دا دی ښه مقاله خو مې وليکله، خو که ډېر زيار وباسم کېدای سي چې کتاب هم وليکلای سم. څرنګه چې له پخوا څخه مې له ادبي ليکنو په تېره بيا کيسو سره ډېره جوړه وه، نو نوري تحقيقاتي مقالې مې و نه ليکلې، بلکې دا مې لازمه وګڼله چې د ليکلو پر ځای مطالعې ته دوام ورکړم، هغه و چې په بېلابېلو پښتو ويب سايټونو، مجلو او اخبارونو کې مې د کيسو مطالعه کولو ته ملا وتړله.
يوه ورځ له کابل څخه يوه مشر ليکوال زنګ راوواهه. ويل په کابل کې د يوې نادولتي ادارې له خوا د کيسه ليکنې په اړه پنځه ورځنی ورکشاپ جوړ ېږي چې يوازې د خويندو لپاره دی. يو چا ستاسي نمبر راکړ، ويل دا هم ليکواله ده، نو که تاسي غواړئ چې په دې ورکشاپ کې برخه واخلئ، خپل ژوندليک او يوه لنډه کيسه مو د بېلګې په توګه راواستوئ. ما هم دغسي وکړه، خپل ژوندليک او يوه کيسه مي ورواستوله.
نه پوهېږم چي کيسه به ښه وه کنه نه، خو دوی ما ته وويل چې ډېره ښه کيسه دي ليکلې ده. ته کولای سې چې په دې ورکشاپ کې برخه واخلې. کله چې د ورکشاپ وخت رانژدې سو، نو ما ته يو ضروري کار پيدا سو، و مې نه سوای کولای چې د ورکشاپ لپاره کابل ته ولاړه سم. استاد ته مې په ټېليفون

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي وويل چي د يوه داسي طلايي چانس بايللو له امله ډېره خواشينې يم، ځکه له ډېره وخته مي دا ارمان درلود چي يو څوک د کيسو ليکلو په برخه کي مرسته راسره وکړي.
استاد راته وويل چي تر اوسه دي څومره کيسې ليکلي او په دې برخه کي څومره تجربه لرې؟ ما ورته وويل چي زه له کيسو لوستلو سره ډېره مينه لرم، ډېري کيسي مي مطالعه کړي دي، خو دا مي لومړۍ کيسه ده چي خپله يې ليکم.
استاد په دې خبره ډېر خوشاله سو، ويل زه چي ستا لومړۍ کيسې ته گورم، نو باور لرم چي ته د کيسو ليکلو استعداد لرې، که کوم کيسه ليکوال مرسته درسره وکړي ډېره ښه کيسه ليکواله به درڅخه جوړه سې، بيا يې ژمنه راسره وکړه چي زه په کيسه ليکلو کي مرسته درسره کوم.
همدا مهربان استاد و چي زما لاسنيوى يې وکړ او زه يې عملا د کيسو ليکلو ډگر ته راوستلم. استاد مشوره راکړه چي تا په اردو ژبه کي تعليم کړی او مطالعه دي هم تر ډېره حده په اردو ژبه کي کړې ده، نو ښه به دا وي چي لومړی له اردو ژبي څخه ځيني کيسې پښتو ته راوژباړې، وروسته کولای سې چي خپله هم کيسې وليکې. هغه و چي ما هم د استاد له مشورې سره سم يو وار بيا د اردو ژبې کيسو ته مخه کړه.
ډېري کيسې مي ولوستې، خو د ژباړي لپاره مي يوازي هغه کيسې غوره کړې چي د پښتنو له ژوند او چاپېريال سره يې اړخ لگاوه.
لومړۍ کيسه چي ما له اردو ژبې څخه پښتو ته راوژباړله هغه د عمار مسعود کيسه وه چي سرليک يې و: (شين د ميني رنگ دی). کله چي مي کيسه وژباړله او بيا مي له ځانه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولوستله، نو خندا راغله. حیرانه سوم چي دا خو په اردو ژبه کي ښه کیسه وه، په پښتو کي څه شي ځني جوړه سوه، زه خپله نه وربانديِ پوهېدمه چي څه مي لیکلي دي. کله چي مي استاد ته واستوله، نو هغه راته وویل چي افرین ډېره ښه کیسه دي انتخاب کړې ده، د انتخاب په اړه یې مبارکي راته وویله، خو زیاته یې کړه چي ژبه یې کار غواړي. د کیسې د ژبې په اړه یې په ډېر تفصیل سره په ایمیل کي معلومات راواستول، بیا یې راته وویل چي که وخت لرې، نو زما د لارښوونو په رڼا کي همدا کیسه بیر ته له سره وژباړه. ما هم ورسره ومنله ، کیسه مي له سره وژباړله او استاد ته مي واستوله. همدا یوه کیسه مي درې څلور واره وژباړله او استاد ته مي واستوله. ده به هر وار نوي لارښووني راته کولې، باالاخره استاد راته وویل چي اوس نو کیسه سمه او خپر بدو ته چمتو ده.

کله چي کیسه په یوه ویب سایټ کي خپره سوه او بیا ما هم پر خپله فیسبوک پاڼه خپره کړه، نو خورا ډېرو خلکو وستایله. تر دې وروسته چي به مي هره کیسه د ژباړې لپاره لازمه وګڼله، نو استاد ته به مي یې موضوع او لنډیز وایه. استاد به لومړی نه راته ویل چي دا کیسه مه ژباړه، خو کله چي به ما وژباړله او ده ته به مي ورواستوله، نو بیا به یې راته ویل چي دا کیسه په ژباړه نه ارزي او دلایل به یې هم راته وویل. ما به ورته وویل چي استاده لومړی به دي راته ویلي وای چي دا کیسه په ژباړه نه ارزي، ده به په خندا راغبرګه کړه: زما هدف ستا شهرت نه، بلکي په کیسه لیکنه کي ستا روزل دي او د روزلو لپاره تمرین ډېر ضروري دی. خیر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دا کیسه د خپر ېدو وړ نه ده، خو د دې کیسې ژباړي دا ګټه درته وکړه چي یو خو دي د یوې کمزوري کیسې خصوصیات وپېژندل او بل دي تمرین وکړ.
په همدې ډول مي لسګونه کیسې وژباړلې. هره کیسه مي څو څو واره وژباړله. که څه هم زما ژباړل سوې کیسه به د ژبي له پلوه د خپر ېدو وړ نه وې، خو استاد به ډېر زیار ورسره ګاله. ما ته به یې مشوره راکوله چي د دې کیسې نوم او یا یې د کرکټر نوم وربدل کړه، هدف یې دا و چي کیسه زموږ په ټولنه کي واقعي او طبیعي معلومه سي. په دې ډول ځیني کیسې د پښتني ټولني له دود او چاپېریال سره داسي وسکښتل سوې چي تا به ویل پښتانه لیکوال لیکلي دي.
کله چي مي یو کال د ژباړي تمرین وکړ او استاد پوه سو چي زه اوس له کیسو سره اشنا سوې یمه، نو راته ویې ویل چي اوس نو خپله یوه ماته او ګوډه کیسه ولیکه. هغه و چي ما هم د ژباړي پر ځای خپله کیسه لیکنه پیل کړه. اکثره به مي هغه کیسې لیکلې چي زما د ژوند خاطرې به وې او یا به مي له مور او پلار او دوستانو څخه اورېدلي وې. تر ژباړه د خپلو کیسو لیکل ډېر ګران کار و. داسي وخت هم راغلی چي یوه کیسه زما او استاد تر منځ د ایمیل له لاري لس واره هم تبادله سوې ده.
کله چي استاد پوه سو چي زه اوس له لنډي کیسې سره ناڅه اشنا سوې یمه، نو د لنډي کیسې د تیورۍ په اړه یې ځیني کتابونه راولېږل. ما هغه کتابونه که څه هم په ځیر سره ولوستل، خو تر اوسه پوري هم د لنډي کیسې له تیورۍ سره بلده نه یمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه فکر کوم چي ادب او ادبپوهنه بیخي جلا کارونه دي. زما غوندي خلک چي لیکوالي یې نوې پیل کړې وي دواړه کارونه نه سي کولای. ادبپوهنه د استادانو او تکړه لیکوالو کار دی. داسي لږ خلک به وي چي هم ادیبان او هم ادبپوهان وي. که یو څوک په ادب او ادبپوهنه دواړو کي لاس ولري، نو بیا به یې هم یوه پله سپکه وي، خو زه په ډاګه وایم چي زه د لنډې کیسې په تیورۍ نه پوهېږم، اصلا باور نه لرم چي یوه لنډه کیسه دي په سلو کي سل پر تیورۍ برابره ولیکل سي. ما هغه وخت خپل استاد ته هم وویل چي زه د لنډې کیسې په تیورۍ پوه نه سوم، خو بیا مي هم د تیورۍ په برخه کي ځیني خبري زده کړې.

زه اوس فکر کوم چي له لنډې کیسې سره څه ناڅه اشنا سوې یمه، دا توان لرم چي د خپلي ټولني غوښتني او حساسیتونه په پام کي ونیسم، د کیسې لپاره یوه مناسبه موضوع غوره کړم او بیا کیسه ولیکم. زه هیله لرم چي یوه ورځ به زه په یوازي ځان داسي کیسې ولیکم چي زما استاد به ګردسره خبر نه وي او زما کیسې به خوښي کړي، خو د کیسې د ژبي په برخه کي به بیا هم د استاد مرستي ته اړتیا ولرم. که زه په کیسه لیکلو کي هر څومره پرمختګ وکړم، نو دا به د استاد د پېرزوینو او عالمانه لارښوونو برکت وي.

ما ته د کیسو ژباړلو او لیکلو په بهیر کي دوه اړخونه ډېر ستونزمن ول. یو د موضوع غوره کول او بل هم د کیسې ژبه. ځیني موضوعات ډېر شاربل سوي او سولېدلي ول. یوازي په پښتو ژبه کي نه، بلکي په ټولو ژبو کي ډېرې کیسې وربانديي لیکل سوي او آن دا چي فیلمونه وربانديي جوړ سوي ول. زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اند داسي موضوعات نور په دې نه ارزي چې سړی دي يې بيا راپور ته کړي. ځيني نور موضوعات بيا داسي دي چې ډېر ضروري دي، خو خلک حساسيت ورسره لري. ما هم په ژباړه کي او هم په خپلو ليکل سويو کيسو کي دا ډول موضوعات را اخيستي دي. پر دې ډول موضوعاتو کيسې ليکل ډېر ضروري کار دی. زما په اند دا موضوعات زموږ د ټولني ناروغيو ته ورته دي. که موږ يې له ډاکټر څخه پټ کړو او په ويلو يې وشرمېږو، نو علاج يې هم نه سي کېدای. که غواړو چې په ټولنه کي ځيني ناوړه دودونه له منځه يوسو، نو بايد لومړی يې خلکو ته ناوړه پايلي وروښيو او ويې غندو، په دې ډول به د ټولني پام ورواوړي او کرکه به ځني وکړي. زما په اند د ناوړو کارونو په اړه په خلکو کي کرکه خپرول د کيسې له مهمو هدفونو څخه ګڼل کېږي. زه دا منم چې دا ډول موضوعات مطرح کول د عامو خلکو حساسيتونه راپاروي، خو په دې حساسيتونو کي ديني، اجتماعي او ادبي منطق نسته. د علم پر وړاندي د جهالت هره جبهه چې منطق و نه لري، تر ډېره وخته پوري مقاومت نه سي کولای. يو وخت تقريبا ټول بشريت باور درلود چې ځمکه د غوايي پر ښکر ولاړه ده، خو نن خلک هغسي باور نه لري، ځکه چې د دې خبري لپاره علمي منطق نه لري. د دې ډول حساسيتونو يو لامل دا دی چې زموږ د لوستونکو ادبي سويه ټيټه ده او بل دا چې دا موضوعات نوي دي. له نويو موضوعاتو سره په ټوله نړۍ کي په لومړي سر کي خلک حساسيت ښيي، خو وروسته سوکه سوکه ورسره اشنا کېږي.

که څه هم دا ډول موضوعات راپور ته کول به لومړی د ناخبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

او غیر مسلکي خلکو حساسیتونه راوپاروي او ځیني ناخبره خلک به یې بد تعبیر کړي، خو زه باور لرم چي وروسته به موږ په دې برخه کي ډېر پلویان ولرو او خلک به دا ډول موضوعات ډېر خوښ کړي. موږ په خپل فرهنګ کي ځیني موضوعات غیرت بولو، خو هغه په حقیقت بشري جنایتونه دي او بشري جنایتونه د غیرت په نوم منل او یا د هغه په اړه پټه خوله پاته کېدل پر دې دلالت کوي چي لیکوال خپل اصلي رسالت نه دی پېژندلی.
د لنډې کیسې دوهمه ګرانه او ستونزمنه برخه ژبه ده. که څه هم موږ له عامو خلکو څخه د هغوی په ژبه کیسه اورو، خو په ورته ژبه کیسه لیکل او یا کټ مټ د عامو خلکو کیسې لیکل د کیسې هنري ارزښت کموي. همدا ژبه ده چي یوه کیسه له ادبي کورنۍ څخه باسي او بله کیسه یې له ادبي کورنۍ سره تړي. زه په دې برخه کي اوس هم خورا ډېري ستونزي لرم، خو هڅه کوم چي ډېري کیسې مطالعه کړم، خپله کیسې ولیکم او د خپلو کیسو په اړه د لیکوالو او کره کتونکو نظرونه واورم.
ما تر دې مهاله د لنډو کیسو دوې مجموعې چمتو کړې چي یوه یې ستاسي په لاس کي او بله به هم انشاالله ډېر ژر چاپ سي. که څه هم ما له اردو څخه د ژباړل سویو کیسو مجموعه مخکي لا چمتو کړې، خو دا مي لازمه وګڼله چي لومړی خپلي لیکل سوي کیسې چاپ او په اړه یې د لوستونکو او کره کتونکو نظرونه واورم.
زه په پای کي له ټولو هغو دوستانو څخه د زړه له کومي مننه کوم چي زه یې دې کار ته هڅولې یم، د کتاب متن یې ایډیټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی، پروف يې کتلي، پښتې يې ډيزاين کړې او دا کتاب يې
چاپ کړی دی. خدای (ج) دي وکړي چي زما کيسې هم
ستاسي هنري تنده ماته کړي او هم مي د پښتو ژبي
حق تر يوه حده پوري ادا کړی وي.

په درنښت
نسيمه باري
۵ / وری / ۱۳۹۶ه ش
کار ته لګن، لښکرګاه، هلمند

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوښکو امېل

د ملالۍ مېړه جانباز نومېده او درې کاله کېده چې له دې سره یې واده کړی و. جانباز په دوبی کې کار کاوه. په کال کې به یو وار کور ته راغی او یوه اوونۍ وروسته به بیرته ولاړ، خو ملالۍ د جانباز له مسافرۍ او بېلتون سره عادت سوې او خوشاله ښکار بېده، نه یې ګیله کوله او نه یې په تندي کې د خفګان نښې نښانې لیدل کېدې، په همدې صبر یې د خسرخېلو خواخوږي هم خپله کړې وه، په تېره بیا پر خسر ډېره ګرانه وه، خو درې کاله وروسته یې ژوند بدلون وموند او د بخت کاسه یې نسکوره سوه، خوابښې یې ورته بلا سوه او ورځ په ورځ یې کرکه ځني کوله. هره ورځ به یې پېغورونه ورکول، ویل وچه لښته یې، شاړه مځکه یې، نرهڅې یې ... د واده دې درې کاله کېږي، خو د کوچني درک دي نسته.
ملالۍ چې به دا پېغورونه واور بدل، نو خپلي خوني ته به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

منډه کړه، هلته به یې له ځان سره وژړل، نه پوهېده چې څه وکړي او چېرې پناه یوسي، بس همدا اوښکې وې چې د هغې زړه به یې لږ تش کړ او لږ سکون به یې پیدا کړ. اخیر ژړا د دې یو عادت وګرځېده، وروسته یې همدې غمونو خوبونو ته هم لاره وکړه، په خوب کې به یې هم ژړله. اخیر یې خوب او ویښه سره ګډ سول، نه پوهېده چې خوب ویني او که ویښه ده. کله چې به له خوبه راویښه سوه، نو بالښت به یې په اوښکو لوند خیشت سوی و. اوس اوښکي د هغې له غاړې او ګرېوان سره تړلي وې، لکه د اوښکو امېل چې یې په غاړه کې وي.
یوه ورځ یې د کور غولی جارو کاوه چې دروازه په زوره وټکېده. د ملالۍ زړه په دربا سو، ویل خدایه فضل وکړې، د ملالۍ خسر دروازې ته ورغی، له یو چا سره یې لنډې خبرې وکړې او بیرته کور ته راوګرځېد. ملالۍ چې ورته وکتل، نو د خسر د مخ بڼه یې الوتې او سترګې یې له اوښکو ډکې وې. ملالۍ ورمخکې سوه، ویل باباجانه خیریت دی؟ خسر یې ځان ټینګ نه کړای سوای، په چیغو یې پیل وکړ، ویل لوري ملا مې ماته سوه، جانباز زوی مې وخوړ، جانباز خو ځوانیمرګ سو، وایي چې په دوبۍ کې یې موټر ټکر کړی دی.
له دې خبرې سره سم د ملالۍ خواښې، لېورونه او د کور نور غړي له خونو راووتل، په یوه شېبه کې کور چیغو او ژړاوو پر سر واخیست.
درې ورځې وروسته یې د جانباز مړی کور ته راوړ، کله چې ملالۍ ورنږدې سوه، نو خواښې یې سترګې پر رابره ګې کړې، ویل توري پیشي، سوې پلې، سیاه بختې، بدمرغې ! لیرې سه چې زما زوی ته لاس ور نه وړې، زه له لومړۍ ورځې لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېدم چې ته بدمرغه او توره پیشي به زما د ګل غوندې نازک زوی وخټېږي. د جنازې او فاتحې په مراسمو کې ملالۍ چا و نه لیده، بس په خپله خونه کې یې له ځان سره ژړله. تر دې وروسته ورځ په ورځ کور ور ته سره تبۍ کېده، یو وار یې وغوښته چې د پلار کره ولاړه سي، خو زړه یې نه سوای کولای او بیر ته پاته سوه.

څو میاشتې وروسته یوه ورځ ملالۍ په خپله خونه کې په زوره زوره ژړله، خواښې چې یې ورغله، نو ګورې چې ملالۍ د جانباز عکس ته ګورې او ور ته ژاړي، خواښې چې یې د جانباز عکس ولید، نو ملالۍ یې تر کوڅۍ ونیوله، ویل تورې پیشې، بدمرغې، سوی پلې، زما د ګل غوندې نازک زوی دې وخوړ اوس بیا ژاړې هم؟ دا عکس ستا وړ نه دی، راکه عکس. عکس یې ځنې واخیست، له خونې ووته او په درب یې د خونې دروازه په ځان پسې وتړله. تر دې وروسته به ملالۍ له خپلې خونې نه وتله، یوازې به هغه وخت وتله چې خواښې به یې د چوپړ ور ته وویل.

یوه ورځ د ملالۍ کوچنې لېوره جبار کور ته وریجې او غوښې راوړې. خواښې یې ملالۍ ته په لوړ اواز وویل: ورسه دا شیان پاخه کړه چې ماښام ته مېلمانه لرو. ملالۍ اوس د خواښې د هرې ورځې د ښکنځلو سره عادت سوې وه، نن هم بې له دې چې څه ووایي سمدلاسه پخلنځي ته ولاړه او په خپل کار لګیا سوه.

کله چې ماښام مېلمنو ډوډۍ وخوړه، نو خواښې یې ملالۍ وروغوښته، ملالۍ سخته وارخطا وه، نه پوهېده چې څه خبره ده؟ په کوټه کې څو مشران خلک ناست ول چې دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه پوري نه وه ليدلي، سلام يې ووايه او د خسر څنګ ته کښېناسته. خسر يې غاړه تازه کړه او په مهربانه لهجه يې وويل: لورې ستا کونډتون موږ هم ځوروي، بس نو د خدای پېښې دي، زموږ او ستاسي قسمت خدای دغسي ليکلی و. کتاب وايي چي د ځواني ښځې پر کور ناسته ښه نه وي، خدای دي مېړه حق کړی دی، بايد اوس نو بل مېړه وکړې، تر څو پوري به همداسي ناسته يې. د ملالۍ زبون وهل سوی و، خبري يې نه سوای کولای، خو يوه سپين ږيري ورته وويل چي لورې ووايه ! دا خو ستا د ژوند خبره ده. ملالۍ په ربړدېدلي اواز وويل: بابا جانه زه بل مېړه نه کوم، بس همدا به مي قسمت و، که تاسي ډوډۍ راکوئ، نو ستاسي سره کښېنم او که تاسي مي نه ساتئ، نو د پلار کره ځم. د خسر تندی يې تريو سو او په جدي ډول يې وويل: هر څوک يو رواج لري، موږ هم دا رواج لرو چي بايد کونډه د خسرګنۍ په خوښه واده وکړي، موږ اوس فيصله کړې ده چي ته بايد له جبار سره واده وکړې.

د جبار د نوم په اورېدو سره ملالۍ هېښه پاته سوه، په بنده بنده ژبه يې وويل: څه شي ! جبار؟

- هو جبار يادوم، زما زوی
- باباجانه جبار خو د لسو کالو دی او زه؟
- څه پروا لري چي د لسو کالو دی، خدای به يې ځوان کړي.

په دې وخت کي د ملالۍ تر خوله يوه لويه چيغه ووته او له دې سره سم بې سده سوه، يو وخت چي په سد کي راغله، نو ګوري چي په خپله خونه کي يوازي پرته ده. د کور په غولي کي يې د خواښې دا خبره تر غوږ سوه: دا بدمرغه لا تر خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه جاربږي چې د جبار سره واده کوي، توري پیشي ته باید پر جبار شکر وکاږي، که نه نو تا توره پیشي او سیاه بخته څوک څه کوي؟

سبا سهار وختي د ملالۍ خسر له دباندي څخه کور ته راغی، ویل ایسته سئ مېلمانه راځي. له دې سره سم د مسجد ملا صاحب او دوه نور سپین ږیري د ملالۍ د خسر خوني ته ننوتل. خسر له خوني راووت او ملالۍ ته یې په تریو تندي وویل: وکیل دي څوک دی؟ ملالۍ په چیغو شروع وکړه، خو خسر یې چیغو ته و نه کتل او بیرته د مېلمنو خوني ته ننووت. یوه شېبه وروسته د مېلمنو له خوني څخه د نکاح خطبه او دوعا واور ېدل سوه.

جبار یو بدخویه ماشوم و. په لومړۍ شپه یې له ملالۍ څخه کوڅۍ وشکوله. ملالۍ به له ناچاریه ډېر ناز ورکاوه او د هغه هره خبره به یې منله، خو هغه به بیا هم دا پر کوچنۍ خبره وهله، ملالۍ نه پوهېده چې جبار ولي له دې سره داسي بد چلند کوي؟

ملالۍ ورځ په ورځ ډنگر ېدله، اکثره وخت به وږې تږې ویده کېده، ویل شی مي خوا ته نه کېږي، وروسته ټوخی ور ته پیدا سو، سږو یې چیغه هاری کاوه. یوه ورځ یې خسر ور ته وویل چې لوري ناروغه ښکارې، راځه چې ډاکټر ته دي بوزم، خو دې ځان ناگاره واچاوه، ویل نه باباجانه ډاکټر ته ضرورت نسته، زه ښه یم، بس یوازي لږ زکام یم.

پر ملالۍ اخیر داسي ورځي هم راغلې چې له چوپړ پر ته به له خوني نه راوتله. وروسته چې خواښې یې په ناروغۍ خبره سوه د چوپړ یې هم نه ور ته ویل، ویل داسي نه وي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خسر یې له ناروغۍ څخه خبر سي او ډاکټر ته یې بوزي او یا ګاونډیان خبر سي چې دا ناروغه ده.

یوه ورځ یې د کور په غولي کې د خواښې اواز واورېد چې خپل زوی ته یې ویل: دا خیرن زړوکی دی اور نه اخلي، هیڅ بلا نه ده وهلې، ډاکټر ماکټر نه غواړي. بله ورځ یې د کور په غولي کې خواښې د خپلې لور سره د دې په اړه خبرې کولې. خبرې ډېرې وې، خو ملالۍ یوازې دا جملې واورېدې: خدای دې یې دا نن مړه کړي، ښه دی چې دا نوغې ورک سي، و بر بېړم چې د بل زوی سر مې و نه خوري.

یوه ورځ د ملالۍ خسر جبار ته وویل چې ورسه ملالۍ ډوډۍ ته راوبوله، جبار چې ورغی، نو د خوني دروازه د شا له خوا بنده ده، هر څومره چې یې وټکوله، نو چا نه ور خلاصوله. په دې وخت کې یې خواښې هم راغله، د کړکۍ کړپ سو او د ملالۍ له خوني څخه توره پیشي راووته. خواښې یې تر کړکۍ خوني ته سر وردننه کړ، ویل اوفففف دا څنګه بد بوی دی. دا لټه او بې کاره ښځه خپله خونه هم نه سي پاکولای، ته ورته وګوره په پالنګ کې داسې په درانه خوب ویده ده لکه ټوله ورځ چې یې د کور کارونه کړي وي.

په دې وخت کې یې بیا ور نارې کړې چې دروازه خلاصه کړه، خو چا جواب ور نه کړ. په دې وخت کې یې خسر هم په ښکنځلو خوله پورې کړه، له درده سور او شین واوښت، دروازه یې په لغته ووهله چې دوې پلې سوه، له دې سره سم ټول په ګډه خوني ته ورننوتل، خو نابېره ټول هېښ ودرېدل، ګوري چې ملالۍ مخکې لا مړه سوې او پیشي یې پزه ځنې خوړلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور زړه

کله چې زرغونه لږ پېغلوټې سوه، نو د هغې مشر ورور کمال یې له مکتب سره مخالفت وښود، ویل زموږ په خپلوانو او تربورونو کې تر اوسه پوري چا پېغله نجلۍ مکتب ته نه ده استولې، که موږ دا کار وکړو، نو تربورونه به پېغور راکړي او بله خبره دا ده چې مکتب نجونې بې لاري کوي، موږ ولې په لوی لاس خپله د پلرونو او نیکونو خولۍ پر مځکه وغورځوو، خو د زرغونې پلار یې په خوله کې خبره وروچه کړه، ویل زه تر تا د تربورونو او خلکو په رواج ښه پوهېږم او په غیرت کې هم تر تا پاته نه یم. زرغونه زما لور او ما تربیه کړې ده. که د یوې نجلۍ کورنۍ تربیه سمه وي، نو د مکتب لپاره له کوره وتل هیڅ بد اغېز نه ورباندي کوي.

زرغونه په یوولسم ټولګي کې وه چې ناروغه سوه. ورځ په ورځ کمزروې کېده او رنګ یې تک ژیړ واوښت. اکثره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت به یې د نس له درده شکایت کاوه، خو نس یې مور ته نه ورښکاره کاوه. یو څه وخت یې د نس دردونه وګالل، خو نور یې ځان نه سوای ټینګولای، په بستر کې پرېوته او یوه اوونۍ پرله پسې مکتب ته نه ولاړه. په دې وخت کې یې پلار یوه لیرې ځای ته په سفر تللی و. د زرغونې مور کمال ته د هغې د ناروغۍ وویل، کمال د لغاز او کنایې په ډول وویل: ډاکټر ته څه ضرورت دی، پرېږده چې مکتب خلاص کړي، پوهنتون ووایي او ډاکټره سي، بیا به د ځان علاج خپله وکړي، یوازې د ځان علاج خو څه کوې، د ټول کور او کلي په ښه به ورسي. مور چې یې له کمال څخه ناهیلې سوه، نو خپله یې چادري په سر واغوسته او زرغونه یې یوه نژدې کلینیک ته بوتله.

کله چې ډاکټر د زرغونې نس لڅ کړ، نو ګوري چې نس یې غټ سوی دی، داسې ښکاري لکه د دریو یا څلورو میاشتو کوچنی چې لري. له دې سره سم د زرغونې د مور بڼه والوته، خولې پر راماتې سوې، نژدې وه چې ضعف ورباندې راسي. ډاکټر ویل د ناروغ د امیدوارۍ څوومه میاشت ده؟ په دې وخت کې د زرغونې مور په ژړا سوه، ویل څه شی؟ لور مې کوچنی لري؟ کوچنی له کومه سو؟ دا خو پېغله ده؟ ډاکټر سر وښوراوه، ویل موري لږ حوصله وکړه، دا دی معاینات او ټلویزیوني عکس ورته لیکم، وروسته به معلومه سي چې څه خبره ده؟ تر دې وروسته زرغونه او مور یې یوه لابراتوار ته ولاړې. لابر اتوار والا ورته وویل چې د نتیجې لپاره سبا سهار راسئ.

زرغونه او مور چې یې کور ته راغلې، نو مور یې پر زرغونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګي راغتهي کړې، ویل کمال زوی خو مي ښه ویل چي مکتب نجوني بې لاري کوي، تا خو هغسي زموږ پزه راپرې کړه، هغسي دي د سپین ږیري پلار شمله ورټیټه کړه. تا څنګه داسي کار کاوه ها؟ تا زموږ د کور عزت ته هیڅ پام و نه کړ؟ راته ووایه له کوم هلک څخه امیدواره سوې ها؟ له دې سره سم یې زرغونې ته ورحمله کړه او د سر تر وېښتانو یې ونیوله. زرغونې په منډه قران شریف راواخیست، ویل زما دي د خدای په دغه کلام قسم وي که مي له هیچا سره زنا کړې وي، دومره صبر خو وکړه چي د معایناتو نتیجه معلومه سي، بیا که دي هره سزا راکوله زه یې منم. په دې وخت کي د څنګ په کوټه کي د کمال ټوخی واوربدل سو. د زرغونې مور ژر ژر خپلي اوښکي په پلو پاکي کړې او له کوټې څخه ووته.
د زرغونې مور سهار وختي له خپل لس کلن زوی جمیل سره لابراتوار او بیا ډاکټر ته ولاړه. ډاکټر چي د معایناتو او تلویزیوني عکس راپورونه وکتل، ویل د ناروغ په تخمدان کي تومور پیدا سوی دی.
- څه شی ! تومور؟
- هو تومور
- کوچنی خو به نه لري؟
- نه کوچنی نه لري، بیخي د کوچني خبره نه ده، د تخمدان تومور یوه غټه دانه ده چي کټ مټ داسي معلومېږي لکه ښځه چي کوچنی لري.
- الهی شکر چي عزت مو خوندي سو، ښه نو ډاکټر صاحب د تومور علاج کېدای سي که نه؟
- هو علاج یې کېدای سي، تاسي ناروغ بیر ته ماته راولئ، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې اړه به وروسته پوره معلومات درکړم.
د زرغونې مور په منډه کور ته راغله، په څېره کې یې خوشالي له ورایه ښکارېده، د معایناتو کاغذان یې په لاس کې نیولي او سیده د زرغونې خوني ته ورغله، ویل زرغونې لوري ډاکټر ویل دا تومور دی او علاج یې هم کېدای سي، خو ګوري چې زرغونه په وینو لړلې پرته ده او پر نس یې څو ټپونه معلومېږي. مور یې هغه په غېږ کې راپورته کړه، د زرغونې شاوخوا وینې ډنډ ولاړې وې او دا په تکلیف یې سا ایستله. اخلي. د مور یې تر خوله یوه سوې چیغه ووته، ویل لوري مور دې تر تا قربان سي دا څه دروسوه؟ دا کوم ظالم په چړو ووهلې؟ زرغونې په بنده بنده ژبه وویل: کممممم، کمال. په دې وخت کې یې د معایناتو کاغذونو ته مړې سترګې ورواړولې او پر شونډو یې یوه ترخه موسکا ښکاره سوه. همدا یې د ژوند اخیري کتل او موسکا وه، سترګې یې همداسې روڼې پاته سوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلا سیوری

د شپې تر تور پلو لاندې هیڅ نه ښکارېده، څو میله لیري لویه لاره تېره سوې وه، کله کله به د موټر رڼا تر سترګو سوه، په دې رڼا کې به د خښتو د بټۍ (کُرې) لوړ لوړ دودکښونه لکه توري بلاوي غوندي ښکاره سول چي توري خولې به یې اسمان ته نیولي وې.

توره کي سر له بالښت څخه راپورته کړ، په وارخطایي یې شاوخوا وکتله، سترګې یې سره ومښلې، سوړ اسوېلی یې وکیښ او بیر ته پر ځای اوږد وغځېد. یوه شېبه وروسته بیرته راپورته سو، پر ځای کښېناست، لکه یوه شي ته چي په ځیر سره ګوري، لیري یې په یوه شي کي سترګې وګنډلې، څو نابېره له ځایه ولاړ سو او څنګ ته نژدې بکس یې خلاص کړ، ژر ژر یې خپل څو جوړې کالي یوې کڅوړې ته واچوله. د بکس په کړپ د هغه یو ختګر ملګری راویښ سو، ویل توره کیه څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **بس هسي دا خپله غوټه ټولوم**
- **نو په دا توره شپه کي؟**
- **هو په همدا توره شپه کي مي په کار سوه**
- **څنگه دي په کار سوه؟ خیریت خو به وي؟**
- **هو خیریت دی، کور ته ځم**

توره کي له دې خبري سره سم بستره په شا کړه، پلاستيکي کڅوړه يې په لاس کي ورسره واخيسته او په چټکو گامونو د سړک خوا ته روان سو. کله چي به د کوم موټر رڼا ورباندي برابره سوه، نو سيورى به يې د توري بلا غوندي ښکاره سو او د ختګرانو تر ډگر پوري به راورسېد. داسي ډاروونکی سيورى چي د سړي به تراه ځني کېده، لکه رشتيا چي بلا وي، لسگونه متره جگه او توره بلا چي لوى لوى گامونه اخلي او همدا اوس د يو بې گناه انسان د وينو څښلو لپاره د هغه خوا ته ور روانه وي. له دې خبري سره سم د توره کي نور ختګر ملگري هم له خوبه راويښ سول، يو له بل څخه يې پوښتني وکړې چي څه پېښه ده؟ توره کی ولي داسي ناڅاپه کور ته ولاړ؟ دى خو درې ورځي مخکي له کور څخه راغی، ويل دا وار درې مياشتي تېروم.

توره کی تر دوو شپو مزل وروسته د شپې دوولس بجې خپل کلي ته ورسېد، غوټه يې په مسجد کي پرېښووله او لکه غل د شپې په تياره کي خپل کور ته ورواوښت. لومړی د اور خوني ته ولاړ، تبشه يې راواخيسته او بيا سوکه د خپلي مېرمني جميلې خوني ته ورننوت. جميلې د تيلي څراغ پليته کښته کړې او خپل زوی (زړگی) يې څنگ ته پروت و. شپږ مياشتنی زړگی د مور پر تي ويده سوی او کوچنی لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د مور پر سينه ايښې و. توره کي يو وار د زړګي او بيا د جميلې مخ ته په ځير سره وکتل، دواړه په درانه خوب ويده ول. سوکه يې زړګی له مور څخه ليري کړ او تېشه يې تر سر واړوله، له دې سره سم آخ سو او د جميلې له تندي څخه وينو داره وکړه.
دسهار لمر د خړ غره په لمنه کي د خلکو يوه ډله خلک ځلوله. څوک ځوانان، څوک سپين ږيري او څوک بيا په عمر پاخه خلک ول، خو په دوی کي د ځوانانو زريني خولۍ او لونګۍ له ليري څخه لمر ته ځلېدلې. څو ګامه ليري څو ماشومان ناست ول او کله کله به يې تر خپل منځ سره وخندل. يو ځوان د قبر په کيندلو لګياو، کله چي به کولنګ پر ډبره برابرسو، نو کړپ به يې د غره په لمنه کي ازانګه وکړه.
د قبر څو ګامه ها خوا د جميلې جنازه پرته وه او زرغونه بنارسۍ ورباندي اواره وه چي کله کله به باد ورپوله. څنګ ته يې ملاصاحب له څو سپين ږيرو سره ناست و، ملا صاحب به يو وار د قبر خوا ته غوږونه څک کړل او بيا به يې څنګ ته ناست سپين ږيري مخاطب کړل: دا بدمرغه توره کی د شپې ناوخته زما کور ته راغی. ويل خوب مي ليده چي زما په باغ کي يو غټ تور خر ګرځي، زړه مي راته وايي چي زما ښځه له بل چا سره جوړه ده. ما ورته وويل چي د خوب مانا ايستل د هر چا کار نه دی، پر يوې مسلماني او بې ګناه ښځي تور لګول په خپله يوه لويه ګناه ده، ته څه ثبوت لرې چي دا به له بل چا سره جوړه وي ها؟ هسي يو شيطاني خوب دي ليدلی دی، پر داسي خوبونو باور مه کوه. توره کي هغه وخت څه و نه ويل او په پټه خوله د کور خوا ته روان سو، ما فکر وکړ چي زما خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ومنله، خو بس شيطان يې لار ووهله او خپله مېرمن يې په شهادت ورسوله.
د سپين اکا ببري وروځي پورته سوې او د ملا صاحب په خبرو کي ورولوېد: ياره د شيطان دي کور وران سي، په خلکو يې څه نخرې وکړې. داسي بي بي ښځه يې شهيده کړه چي ټول کلي يې صفت کاوه. بس د صبر او پاک لمنۍ يوه نمونه وه، ټول کور يې په همدې ښځې کور و. توره کی به په مياشتو مياشتو له کوره ورک و، خو دې به د ستني کار کاوه او په هغه پيسو به يې د کور گوزاره کوله، خو توره کی بدمرغه يې په قدر پوه نه سو او تور يې په پوري کړ. کړپ سو د قبر څنگ ته کولنگ پر خاورو ولوېد، يو چا په لوړ اواز ږغ کړه، ويل ملاصاحب راځئ قبر تيار سو. له دې سره سم خلک پر قبر ورغونډ سول، په يوه گړي کي د زرغونې بنارسۍ مېرمن تر خاورو لاندي سوه.
څو شېبې وروسته هديره له خلکو خالي سوه، يوازي د جميلې مور د قبر سرته ناسته وه او اسمان ته يې رډ رډ کتل. يو ساعت وروسته وريځ راغله، باد او دوړي سوې، نرى نرى باران هم شروع سو، د جميلې مور د خپل تور پوړني په پېڅکه پر خپل باړخو رنه اوښکه پاکه کړه او له ځان سره يې دا متل ووايه: ((چي مړه سي مومنان، يا باد وي يا باران)).
له دې سره سم له قبر څخه ولاړه سوه، سوکه يې د قبر پر خښته لاس تکيه کړ، ويل زما لورکۍ پر خداى مي سپارلې يې، زما خو څه په وسه نه ده پوره، خداى دي د ظالمانو مخ تور کړي.
د غره په لمنه کي د باد اواز شپېلکی کاوه، کله کله به يې لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوه انګولل. په هدیره کې باد یوه تشه پلاستیکي کڅوړه یوې او بلې خوا ته ځغلوله، له یوې او بلې ډبرې سره یې جنګوله. له هدیرې څخه څو ګامه لیرې یوه بوډۍ په نیولو ګامونو د کلي خوا ته روانه وه او سوکه سوکه لیرې کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پېریانو کلا

د کلي په منځ کې د جانو اکا کور له ورایه ښکاربده، ځکه ځنګ ته یې یوه تاریخي برجوره کلا وه چې اوس کنډواله سوې او خلکو به د پیریانو کلا بلله. د جانو اکا د کور مخ ته یو خالي ډګر هم و چې په بل سر کې یې د زلمي کوچنی دوکان ودان سوی و.
د ژمي موسم و، دباندي سوړ باد چلېده، د جانو اکا مېرمنه زرکه پرله پسې ټوخېدله، د څراغ تېل هم مخ پر تمامېدو وه، په دې وخت کې جانو اکا هم له خوبه راکښېناست او نسوار یې خولې ته واچوله. زرکي خوله په پلو پاکه کړه او په رېږدېدلي اواز یې وویل: د پهلوې پلاره زه او ته زاړه سولو، دا دی زه په سالنډي اخته یم او ته د زړه خوږ لرې، ښنه مو د ګور پر غاړه ده، خدای خبر چې څومره وخت به لا ژوندي یو، نجونو ته ډېري مرکې راغلې، خو تا ټولي جواب کړې، که زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

مني نو نجوني به مېږه ته ورکړو، که خدای د زوی خوشالي نه راولېده، د لوڼو د واده خوشالي خو به ووينو.
جانو اکا د نسوارو ډکه خوله بوڅه کړه، په اور لړوني يې د نغري اور تازه کړ، تر لويو سپينو برېتو لاندي يې شونډې وښوربدې: ته ودربږه چي يو سم سړی پيدا سي، تر اوسه خو چي څومره مرکې راغلي، نو يو يې هم د سړي زوی نه دی، ټول چرسيان او بنگيان دي. پرون د منډې پلار هم راته وويل چي دوستي راسره وکړه، ويل تر مور ولاکه ښه خلک پيدا کړې، يو هډ او ماغزه يو، خپل تربورونه دي يو. اوس نو ته فکر وکړه، ته او خدای منډی انسان دی؟ چرسو تش ډول ځني جوړ کړی دی او بل نو څومره سپين سترگی هلک دی.
يوه ورځ يې راته ويل چي کاکا ته خو زوی نه لري، هسي هم ميراث يې، په ژوندوني لا جايداد مور ته راووښه. په دې وخت کي د جانو اکا تر خوله سوړ اسوېلی وخوت، ويل ښه يې ويلي دي چي تربور د تياري موړی دی، ته او خدای څوک چاته مخامخ داسي وايي؟ دا خبره به مي مرگی هېروي، که ما زوی درلودای نو ولي به اوس هر گيدړ داړلای. په دې وخت کي د څراغ ژيړي رڼا ته د جانو اکا په سترگو کي اوښکي وځلېدې او زړکه بيا ټوخي شنه کړه.
جانو اکا دوې پېغلي لوڼي درلودې چي يوه پهلوی او بله چمکلی نومېده، خو مور به يې له نازه يوه لويه او بله کوچنی ناوکی بلله. دا چي پهلوی او چمکلی ډېري کمالداري، پاک لمني او ښايستې نجوني وې، نو نومونه يې د کلي د ټولو ځوانانو په خولو کي لوېدلي ول.
يوه شپه ناوخته منډی د زلمي دوکان ته ورغی، ځان يې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټو کي نغښتی و، لومړی یې شاوخوا وکتل او بیا سوکه دوکان ته ورننووت، په ټیټ اواز یې له زلمي سره روغبړ وکړ، زلمي په حیرانۍ وپوښتل: څه خبره ده، ولي داسي کرار خبري کوې؟

- زلمیه ته د فیل په غوږ کي ویده یې، کشکي دا دوکان زما وای، بیا به په هر څه خبر وای

- ولي څه خبره ده؟

- د جانو اکا لوښي انډیوال لري

- څه شي ! انډیوال لري؟

- هو انډیوال، عجیبه دا ده چي دواړي لوښي یې له یوه نفر سره جوړي دي، دا اوس ما یو سړی ولید چي د جانو اکا له کوره راووت، پر مخ یې پټو اچولی و، و مي نه پېژاند چي څوک و؟

په لږ وخت کي دا اوازه په ټول کلي کي خپره سوه. دا خبره که څه هم هر کلیوال کوله، خو هیچا له نژدې د جانو اکا د لوښو انډیوال نه و لیدلی او نه هم چا پېژانده.

یوه شپه ناوخته قومي مشر حاجي سالار د زلمي دوکان ته ورغی، پر خوله یې لاس ونیو، زلمي ته یې ویل کرار خبري کوه، بیا یې وویل چي غواړم د جانو اکا کور وڅارم چي رشتیا سړی ورته راځي که نه؟ تر دې وروسته دواړو لکه ښکاریان د جانو اکا د کور دروازې ته په ځیر ځیر کتل، څو شېبې وروسته یو سړی د جانو اکا له کوره راووت، شاوخوا یې وکتل او په چټکو گامونو روان سو. حاجي سالار ورپسي منډه کړه، ویل د سپي زویه ودرېږه ! د سړي دوې پښې خپلي وې او دوې یې نوري پور کړې، په ځغاسته یې پیل وکړ، حاجي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سالار د توپنچې دوه ټکه ورپسي وکړه، خو دواړه خطا سوه او سړی په تیاره کي له سترګو پناه سو.

په سبا د حاجي سالار سراچه (حجره) له سپین ږیرو ډکه وه، د چیلم په کورهاري او سپین ږیرو په ټوخي کي خبره چندان نه اورېدل کېده، خو حاجي سالار ولاړ سو او د جرګې ګډونوال يې داسي مخاطب کړل: وروڼو نن مي د دې لپاره راغوښتي یاست چي زموږ د ټولو د عزت خبره ده. دا اوازه به تاسي ټولو اورېدلې وي چي د جانو اکا کور ته سړی راځي. ما مخکي دا خبره نه منله، ما ویل هسي اوازه به وي، خو تېره شپه مي په خپلو سترګو ولیدل چي یو سړی د جانو اکا له کوره راووت. په دې کار سره موږ ټولو ته ژیړه راواوښته، ټول کلی بې عزته سو، باید د پښتونولۍ له رواج سره سم د جانو اکا لوڼې د بدلمنۍ په جرم ووژل سي.

په دې وخت کي ملا صاحب غاړه تازه کړه، ویل په دې اړه هیڅ ثبوت نسته، په تیاره کي یو سړی له کوره راوتلی او معلوم نه دی چي څوک و او څه یې کوله او بل که دا خبره ثابته هم سي، نو نجوني پېغلې دي، په شریعت کي يې مرګ نه دی روا، له شریعت سره سم په دُرو وهل کېږي. حاجي سالار یې په خوله کي ورولوېد: ملاصاحب ستا خبره سمه ده چي په شریعت کي یې مرګ نه دی روا، خو زموږ په رواج کي یې مرګ روا دی، موږ دا بې غیرتي نه سو منلای.

- خان صاحب زه نه پوهېږم چي په شریعت کي د یو چا مرګ نه وي روا ته یې څنګه وژنې؟ دا خو بې ګناه قتل دی

- ملا صاحب داسي ډېر کارونه سته چي په شریعت کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

روا دي، خو په رواج کي بد بلل کېږي، ته خپله هم تر داسي رواجونو نه سې تېر بدلای

- **لکه څنګه رواج؟**

- **لکه باد پرې کېدل چي په شریعت کي ناروا کار دی، خو ټول خلک یې شرم ګڼي، موږ هم دا کار شرم ګڼو، باید خامخا نجوني ووژل سي.**

له دې خبري سره سم په حجره کي شور او زوږ پورته سو: هو باید خامخا نجوني ووژل سي، دومره بې غیرته نه یو چي مړې سترګي به ور ته ګورو، بس دا د جرګې فیصله ده.

جانو اکا کښته کتل او ځمکه یې ګروله، لکه ژبه چي یې ګونګۍ سوې وي، خبره یې تر خوله نه وتله، خو پر ځان یې زور راوست، ولاړ سو او په رېږدېدلي اواز یې وویل: تاسي تر ما نه اصل یاست اونه غیرتمند، که رشتیا زما لوڼې خدای مه کړه بدلمني وای، نو جرګې ته اړتیا نه وه، ما خپله وژلې، خو زما لوڼې بې ګناه دي او زه پوهېږم چي دا کار زما پر ضد یوه نقشه ده. که د دې خبري شا ته شیطانت نه وي، نو هغه هلک څوک دی چي زما له لوڼو سره جوړ دی؟ په تاسي کي یې څوک پېژني؟ ولي یې ځایه پر خلکو تورونه لګوئ؟

په دې وخت کي د حاجي سالار د صبر کاسه ډکه سوه، له درده سور او شین واوښت، تر خوله یې ځګونه باد سول او په لوړ اواز یې وویل: جانو اکا ته خو دومره غیرت نه لرې چي لوڼې دي ووژنې، دا دی زه یې خپله وژنم. له دې سره سم یې ځنګ ته پروت کلاشینکوف ورپورته کړ او له حجرې ووت.

څو شېبې وروسته د جانو اکا په کور کي ډزي واورېدل سوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ډېرو سره سم د حجرې سپین ږیري د جانو اکا کره ورغلل، ګوري چې پهلوی او چمکلی پر وینو لړلی پرتې دي، مور یې ور ته ناسته ده او رډ رډ ور ته ګوري، لکه په ستوني کې چې یې ژړا وچه سوې وي. په دې وخت کې د لکړې کړپ واورېدل سو، جانو اکا سوړ پوړ راواوښت، خلکو نارې کړې چې جانو اکا بې سده سو، په خوله کې اوبه ورتوی کړئ، کله چې یې اوبه ورکړې، نو اوبه یې د خولې تر کونجونو بیر ته راتوی سوې. یوه سپین ږیري یې پر زړه لاس ورکښېښود، ویل زړه یې ولاړ دی، مړ سوی دی.

په سبا د کلي په هدیره کې درې نوې قبرونه زیات سوي ول. پر دوو قبرونو زرغونه شالونه اوار ول. منډی د یوه قبر سر ته ودرېد، د سګرېټي دود یې هوا ته پوف کړ، په خندا یې پر شال لاس تېر کړ او خپل ملګري ته یې وویل: ما ته هم منډی وایي منډی. جانو اکا ډېر ناځوانه سړی و، ما ته یې یوه لور نه راکوله، اوس دا دی دواړې لوڼې یې د تورو خاورو خوراک سوې او شکر دی چې دی هم له لوڼو سره یو ځای ورک سو.

ملګري یې وویل: نو دا نجوني خو حاجي سالار ووژلې، تا خو نه دي وژلې؟

- منم یې چې ما نه دي وژلي، ما له ځانه اوازه واچوله چې دوی اندېوال لري

- نو حاجي سالار خو ویل چې ما په خپلو سترګو یو سړی ولید چې د جانو اکا له کوره راووت

- هی ساده، هغه سړی هم زه وم. کله چې مي ولیدل چې حاجي سالار د زلمي په دوکان کې ناست دی، نو د کنډوالې له خوا د جانو اکا کور ته ورواوښتم او بیر ته د دروازې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا راووتم، زه پوهېدم چي حاجي سالار مي په دې توره شپه کي نه نیولای او نه هم پېژندلای سي، خبر نه وم چي توپنچه به ورسره وي، خو د خدای فضل دی تر څو چي ده توپنچه سموله زه کوڅې ته ننوتم. منډې پر خپلو تورو او پنډو شونډو ژبه تېره کړه او په فاتحانه انداز یې وویل: خیر که پهلوی او چمکلۍ مي له ګوتو ووتلې، د پلار جایداد خو یې لاس ته راغی، له دې سره سم له هدیرې څخه روان سو.

د قبرونو سر ته د چرسو دود نڅا کوله، په دود کې داسي کرښي ولیکل سوې:

سړیه که زما منې نو نجوني به مېړه ته ورکړو، که خدای د زوی خوشالي نه راولیده، د لمسو د واده خوشالي خو به ووینو.

- ته ودر پېره چي یو سم سړی پیدا سي، تر اوسه خو چي څومره مرکې راغلي، نو یو یې هم د سړي زوی نه دی، ټول چرسیان او بنګیان دي.

- ښه یې ویلي چي تربور د تیارې موږی دی

څو شېبې وروسته باد د چرسو دودونه سره ګډوډ کړل، په دود کي لیکل سوي جملې هم لکه د یوې کورنۍ ارمانونه د زمانې باد یووړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پردیو په انګړ کې اختر نسته

حاجي باز محمد يو چاغ شلنډ سپين ږيرى و، سور و سپين مخ او اوږده سپينه ږيره يې درلوده. ږيره به يې داسې تار تار خلال کړې ول تا چې ويل د دې کار لپاره يې ځانګړى ناپي نيولى دى. بر پتونه يې داسې پاک خريل لکه شکولي چې يې وي، تل به يې د عربو په شان اوږد کميس اغوست او پايڅې به يې راپورته کړې وې، د پاپ غوندې سپينه نازکه جالۍ داره خولۍ يې پر سر کوله او تل به يې سپين رنګ کالي اغوستل.
حاجي په مکه معظمه کې د عطرو دوکان درلود او ښه کار يې جوړ و. که څه هم دى لس کاله پخوا عربستان ته تللى و، خو کورنۍ يې دوه کاله کېده چې ورغوښتې ول.
دا چې ده په عربستان کې ډېر وخت تېر کړى و، نو ښه عربي يې زده وه، په پښتو کې به يې هم د عربي ځانګړي توري ښه ختېه او په ستوني کې ادا کول. هر چا چې به وليد، نو فکر يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاوه چي ملا او یا قاري دی، خو دی په حقیقت کي شین بې سواده و.

د حاجي د دوو ځوانانو زامنو دومره عربي نه وه زده ، بس مازي یې خپلي ورځنۍ ستونزي په حل کولای سوای، خو د هغه د مېرمني درخانۍ او لور ګلالۍ یو ټکی عربي هم نه وه زده. کله چي به بازار ته د سودا رانیولو لپاره او یا ډاکټر ته تلې، نو د ترجمانۍ لپاره به یې حاجي یا د ګاونډیانو یو ماشوم له ځان سره بوت.

ګلالۍ لکه نوم چي یې ګلالۍ وه په رښتیا هم ګلالۍ او په ښایست کي یې په خپله سیمه کي ساری نه درلود. هغه وخت چي دوی په افغانستان کي ول، نو په لسګونو مرکې ورته راغلې او ولاړې. ښو ځوانانو او ښو کورنیو مرکې ورته راواستولې. د درخانۍ او زامنو یې ځیني کورنۍ خوښي سوې او ګلالۍ هم راضي وه، خو کله چي به یې له حاجي سره مشوره وکړه، نو هغه به ویل چي اوس لا وختي دی، کله چي تاسي په خیر عربستان ته راغلاست بیا به یې هغه وخت ګورو.

یوه ورځ د حاجي دوی کره د یوه عرب شیخ سپین سرې مور راغله. کله چي یې ګلالۍ ولیده، نو سترګي یې پکښې پاته سوې، دومره یې خوښه سوه چي ګرسره یې سترګي نه ځني اړولې. که څه هم لومړی د مرکې په نیت نه وه راغلې، خو کله چي یې ګلالۍ ولیده، نو شله سوه، ویل دا نجلۍ به خامخا زما زوی (شیخ عدنان) ته راکوئ.

شیخ عدنان د تېلو یو لوی شرکت درلود او د سعودي عربستان له ډېرو شتمنو خلکو څخه ګڼل کېده. درخانۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخ مور ته وویل چي موږ به مشوره سره وکړو او بیا به تاسي ته خبر درکړو.
د شیخ عدنان په اړه لومړی درخانۍ خپل نظر ووایه. ویل زموږ او د عربو رواجونه سره جلا دي، نور خو یې څه کوې تر اوسه پوري په ژبه لا نه سره پوهېږو، داسي نه وي خدای مه کړه چي هسي په یو بلا اخته سو. دلته هم افغانان ډېر دي، له هغوی سره به دوستي وکړو. د ګلالۍ د ورونو هم نه وه خوښه چي خپله خور یوه پردي عرب ته ورکړي، ویل په پردیو عربو باور نسته، که دلته په افغانانو کي زموږ د خوښي ځوان پیدا نه سو، په افغانستان کي به یې ورکړو، هلته خلک زارۍ راته کوي، خو حاجي د ټولي کورنۍ خلاف نظر درلود، ویل ګلالۍ نجلۍ ده، ژبه ژر زده کولای سي، څه وخت وروسته به د عربو له ټول دود او دستور سره اشنا سي، عرب د پیغمبر (ع) قوم دی، تر دوی اصل خلک په ټوله نړۍ کي نسته. شیخ عدنان شتمن سړی دی، په سرو زرو کي به یې له سره تر نوکه پوري پټه کړي او ارام ژوند به ولري. موږ اوس د یو عرب په کفالت او نماینده ګۍ کاروبار کوو، ځکه چي تر اوسه پوري د دې ځای اقامه (تابعیت) نه لرو، خو که موږ له شیخ سره خپښي وکړو، نو هغه به موږ ټولو ته د عربستان تابعیت راواخلي او کاروبار به مو تر دې هم ښه سي. لنډه دا چي حاجي پر خپله خبره ټینګ ودرېد او بې له دې چي له ګلالۍ څخه پوښتنه وکړي هغه یې شیخ عدنان ته ورکړه.
درې ورځې وروسته د شیخ عدنان مور راغله، ویل شیخ وایي چي سبا د کالیو او زرو رانیولو لپاره بازار ته ځو. د واده لپاره مو جلا کور چمتو کړی دی، د کور لوښي، پردې، غالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

... د هر څه بندوبست سوی دی، بس یوازې ناوې کمه ده.
په سبا د ګلالۍ پلار او درخانۍ د شیخ له یوه موټروان سره بازار ته ولاړل او سودا یې واخیستل. بله ورځ د شیخ مور وویل چې مور دوې ورځې وروسته واده غواړو. درخانۍ که څه هم د واده لپاره چمتووالی نه درلود، خو شیخ ویل زمونږ کار سم دی، بل هیڅ ډول پلمه نه ده پاته. اخیر دوی هم مجبور سول د واده همدا نېټه یې ورسره ومنله.
د واده مراسم د ښار په یوه لوی هوټل کې ونیول سول. د شپې یوه بجه شیخ ناوې په خپل موټر کې کور ته بوتله، ویل د ناوې پلارګنۍ دې سبا پسې راسي.
حاجي، درخانۍ او زامن یې کور ته راغلل. درخانۍ په سرو اوښکو ناسته وه ژړل یې، ویل دا څنګه خلک دي، دا څنګه خېښي ده، مونږ خو پردې نه یو، لږ تر لږه کور ته خو به یې پرې ایښې وای، لور به مې څنګه وېرېږي، په یوه ټکي عربي نه پوهېږي. یو ساعت وروسته د کور زنګ ووهل سو. د ګلالۍ مور تر حاجي دمخه دروازې ته ورغله، ګوري چې ګلالۍ د شیخ له موټروان سره د کور مخ ته ولاړه او په چیغو چیغو ژاړي. په دې وخت کې ګاونډیان هم راووتل او په دالېز کې شور او زوږ جوړ سو. د شیخ موټروان په تونده لهجه وویل: تاسي څومره بې فرهنګه او وروسته پاته خلک یاست. څوک چا ته داسي خیرنه ناوې په لاس ورکوي؟
(علاوه) کړې مو ولي نه وه؟ درخانۍ ویل دا غم لړلې علاوه یې بیا څه شي ده؟ د ګاونډې یوې نجلۍ وویل چې علاوه یو ډول خته ده چې په ارایشګاه کې ناوې سر ترنوکه پوري په لړي، یو ساعت وروسته بیرته خته څني پاکوي او په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډول د ناوي د بدن ټول اضافي وېښتان جلا کېږي. درخانۍ په ژړا حاجي ته وويل چې د خدای پار دی، د لور ژوند مې تباه سو، دا ښنګه خلک دي، دا ښنګه وطن دی، دا خو دومره سخت کار نه دی، اوس به يې علاوه کړو، خو د شيخ موټروان ويل چې اوس نه کېږي، شيخ ته سخت درد ورغلی دی، ويل ګلالۍ پر ما طلاقه ده.

ګلالۍ او کورنۍ يې کورته ننوتل او د کور دروازه يې بنده کړه. حاجي سترګي کښېته اچولي وې، لکه د خپلي لور ژوند ته چي يې په خپل لاس اور وراچولی وي. ګلالۍ د مور په غېږ کي سر ايښی و او ساندي يې وهلې او ورونه يې لکه بتان پټه خوله ولاړ ول.

د حاجي په غوږونو کي د درخانۍ دې خبرو ازانګې کولې: ((زموږ او د عربو رواجونه سره جلا دي، نور خو يې څه کوې تر اوسه پوري موږ او دوی په ژبه لا نه سره پوهېږو، داسي نه وي خدای مه کړه چي هسي په يوه بلا اخته سو)).

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا لاسنیوی به دي تر مرگه یادومه

خالد او سپوږمۍ په پوهنتون کي سره ټولګیوال ول او ثنګ پر ثنګ به سره کښېناستل. سپوږمۍ چي به کله په ټولګي یا د پوهنتون په چمن کي له خالد سره یوازي سوه، نو ورته ویل به يې چي ستا شنې سترګي مي ډېري خوښېږي، کاشکي ستا سترګي زما وای. خالد به په ټوکو ورته وویل: دا خو اسانه خبره ده، ته ودرېږه همدا اوس يې درکوم. سترګو ته به يې ګوتي ونیولې، ویل ها درواخله زما سترګي يې ستا، خو ګوره بیا به مي تر لاس نیولی ګرځوې او پوهنتون ته به مي هم ته راولې. په دې ډول به دواړو وخندل.
کله چي به سپوږمۍ مازي د خالد خوا ته وکتل، نو ده به په خندا ورته وویل: رډ رډ مه راته ګوره، که دي پر ضد کړم، نو همدا اوس سترګي کاږم او تا ته يې درلګوم، خو خدای خبر چي ته به دومره مهربانه سې چي ما به لاس نیولی تر پوهنتون پوري راولې او بیرته به مي کور ته ورسوې، نجوني کله دومره وفا لري، هسي به دي په سترګو ړوند کړی یم او ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

به پر خپله لاره راځخه تللې یې.
یوه ورځ خالد او سپوږمۍ د پوهنتون په چمن کې سره ناست ول، سپوږمۍ بیا د خالد د شنو سترګو یادونه وکړه، خالد سمدلاسه سترګې پټې کړې او سپوږمۍ ته یې لاس ور اوږد کړ، ویل فکر وکړه چې زه ړوند یم، ته مې تر لاس ونیسه، خو سپوږمۍ خپل لاسونه راټول کړل او په ځان پورې یې کلک ونیول. خالد بیا لاس ور اوږد کړ، ویل خیر دی یو وار خو دې لاس په لاس کې راکړه، څه اسمان خو نه نړیږي، له دې سره سم یې دا لنډۍ زمزمه کړه:
یو وارې لاس په لاس کې راکړه
دا لاسنیوی به دې تر مرګه یادومه.
د سپوږمۍ مخ له شرمه تک سور واوښت، په وارخطایۍ یې شاوخوا وکتله، ویل سندرې دې بس که، اوس به یې یو څوک واورې.
یوه ورځ خالد لکړه په لاس کې او ټولګې ته د ړندو په شان راغی، ویل ما خو خپلې سترګې یوې نجلۍ ته ورکړې، له دې سره سم ټولو وخندل او د سپوږمۍ خوا ته یې وکتل.
د وخت په تېرېدو سره د خالد او سپوږمۍ تر منځ مینه نوره هم ډېره سوه، اوس نو ټولګیوال هم ښه پوهېدل، بس یوازې یې د دوی د کوزدې انتظار کاوه.
یوه ورځ د ټولګې نماینده په ټوکه سپوږمۍ ته وویل: سپوږمۍ جانې تر څو به یو بل ته خواږه خواږه سره ګورئ، ژر کوزده وکړئ چې موږ هم یو نس ډوډۍ پکښې وخورو. سپوږمۍ وشرمېده او سترګې یې کښته واچولې.
په ټولګې کې د زلمي په نوم یو بل هلک هم و چې له خالد سره یې د اول نمره ګۍ له امله په زړه کې کینه ساتله او بل یې د سپوږمۍ پر سر هم سیالي ورسره درلوده. کله چې د زلمي مرکه د سپوږمۍ د کورنۍ له خوا جواب سوه، نو دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیالي ښکاره او خورا توده سوه، تر دې وروسته زلمي له سپوږمۍ او خالد سره بیخي سلام علیک بند کړل.

یوه ورځ چې سپوږمۍ ټولګي ته راغله، نو له دردده سره او شنه کېده، پر خالد یې خوله راخلاصه کړه، ویل بې شرمه انسانه تا پر ما د څه ډول نجلۍ ګومان کړی و ها؟ څوک چا ته داسي چټې خبري لیکي؟

- کومي چټې خبري؟

- ځان ناګاره مه اچوه، پرون دي زما په دسکول کي خط نه و را ته ایښی؟

- قسم په خدای که ما ستا دسکول ته لاس هم وروړی وي، خط خو لا هلته پر پرېږده

- بس بس درواغ مه وایه ! هیڅ باور مي نه کاوه چي ته دي دومره بې حیا انسان یې.

خالد له شرمه سترګي کښته واچولې او له ټولګي څخه ووت.

څو ورځې وروسته د پوهنتون د اخیري سمستر امتحانو نه راورسېدل. په دې جریان کي خالد هڅه وکړه سپوږمۍ پوه کړي چې ستا په دسکول کي خط ما نه و ایښی، خو هغې نه منله او خالد ته یې اخطار ورکړ، ویل که بیا زما مخ ته راغلې، زما سره دي خبرې وکړې او یا دي د پخلا کېدو هڅه وکړه، نو د پوهنتون اداري او خپلې کورنۍ ته به شکایت وکړم.

د پوهنتون امتحانونه تېر سول، د امتحانونو نتایج هم اعلان سول او د فراغت د جشن وخت راورسېد. د فراغت غونډه ښه په شان او شوکت سره پای ته ورسېده. محصلینو د غونډې په پای کي یو له بل څخه بخښني غوښتې، خدای پامانۍ یې سره کولې او خپلو کورونو ته تلل.

په دې وخت کي د ټولګي نماینده سپوږمۍ ته کرار وویل: سپوږمۍ جاني باید ته هم له خالد سره پخلا سي، هسي هم نور پوهنتون نسته، ته پر خپله او دی پر خپله لاره ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ د دې خبري په اور بدو له دردہ تکه سره سوه، ویل د دې بې ادبه انسان نوم بیا مه رایادوه، له دې سره سم په چټکو ګامونو له تالار څخه ووته.

خالد تر فراغت وروسته په یوه نادولتي دفتر کي کار پیدا کړ. تصادفي د سپوږمۍ پلار هم په دې دفتر کي کار کاوه. که څه هم د سپوږمۍ پلار خالد نه پېژاند، خو خالد له ځینو خبرو څخه پوه سو چي دا د سپوږمۍ پلار دی.

یوه ورځ د سپوږمۍ پلار دفتر ته رانغی، په سبا چي راغی ویل په کور کي مو د ګازو ډبه چاودلې ده، د لور سترګي مي سوځېدلي او اوس په فلاني روغتون کي بستري ده، زه د دې لپاره راغلم چي رئیس ته دا مشکل ووایم او رخصت ځني واخلم، همدا اوس بیر ته ځم.

کله چي د سپوږمۍ پلار له دفتر څخه ووت، نو خالد هم پټ پټ ورپسې روان سو، د سپوږمۍ پلار د ډاکټرانو ځانګړي کوټې ته ورغی او خالد یو ځای پټ ورته منتظر سو. کله چي د سپوږمۍ پلار راووت، نو خالد مخ ته ورغی، ویل زه د یوه ناروغ پوښتني ته راغلی وم، تاسي مي ولیداست او درته راغلم، ښه اوس دا ووایاست چي ستاسي ناروغ څنګه سو؟ د سپوږمۍ پلار سوړ اسوېلی وکیښ، ویل خالد جانه بس پوښتنه مه کوه، د لور ژوند مي تباه سو، ډاکټران وایي چي سترګي یې ړندې سوي دي، که یو څوک خپله یوه سترګه ورکړي، نو د یوې سترګي علاج یې کېدای سي، بیا یې په ناهیلۍ زیاته کړه: په نن وخت کي څوک چا ته خپله سترګه ورکوي. ما غوښتل چي خپله یوه سترګه ورکړم، خو ډاکټرانو ویل چي ستا سترګه نه ورسره لګېږي، خویندي او ورونه یې سترګه نه ورکوي، اوس نه پوهېږم چي څه وکړم. تر دې وروسته د سپوږمۍ پلار له خالد څخه رخصت واخیست او د سپوږمۍ خوني ته ولاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خالد لکه سا چي یې ختلي وي، ځای پر ځای بې حرکته ودرېد او چورتونو یوړ، خو نابېره په چټکو ګامونو د ډاکټرانو کوټې ته ورغی. ډاکټر ته یې وویل چي زه غواړم د سپوږمۍ په نوم ناروغ ته خپلي سترګي ورکړم. ډاکټر ویل سمه ده، خو اول دي باید سترګي وګورم او باید ځیني معاینات هم وکړې، تر هغه وروسته یو قرارداد درکوم، باید هغه لاسلیک کړې چي دا کار په خپله خوښه کوې. خالد ویل سمه ده، خو زه هم یو شرط لرم، هغه دا چي ته به هم وعده کوې چي تر عملیات دمخه به نه سپوږمۍ او نه هم د هغې کورنۍ ته وایې چي دا سترګه د چا ده. ډاکټر په خندا وویل: سمه ده وعده ده.

د سپوږمۍ د سترګو عملیات تېر سول، څو ورځې وروسته ډاکټر سپوږمۍ ته مبارکي ورکړه، ویل د سترګو عملیات دي بریالي سول، اوس دي سترګه بیخي جوړه ده، چندان څوک نه پوهېږي چي یوه سترګه دي خپله او بله دي د بل چا ده، بیخي یو ډول معلومېږي، سبا دي سترګي در خلاصوو، اوس استراحت وکړه.

سبا د سپوږمۍ کوټې ته یوه نرسه راغله او هغه یې د ډاکټرانو کوټې ته بوتله. ډاکټر ورته وویل چي اوس د سترګو پټۍ درخلاصوو او رخصتوو دي. نور ښه یې، اوس کولای سې چي د پخوا په شان ووینې، بیا یې زیاته کړه چي ته ډېره نېکمرغه نجلۍ یې چي دومره ښه دوستان لرې. په دنیا کي داسي لږ دوستان پیدا کېږي چي چا ته دي خپله سترګه ورکړي، له دي سره سم یې د سپوږمۍ له سترګو څخه پټۍ لیري کړه، ویل اوس نو وګوره، خو ګوره لومړی به د هغه چا خط لولې چي تا ته یې خپله سترګه درکړې ده. دا دی وګوره ! سپوږمۍ چي سترګي خلاصي کړې، نو ډاکټر یې مخ ته خط نیولی و، په خط کي داسي لیکلي وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراني سپوږمۍ جانې!

تا به د محصلۍ پرمهال تل راته ویل چې ستا شنې سترګې مې ډېرې خوښېږي، کاشکې ستا سترګې زما وای. ما تا ته هغه وخت هم ویلي وه چې زه خپلې سترګې درکوم، خو ستا زړه ته نه لوېده، تا چې ویل دی ټوکې راسره کوې. زه ډېره بخښنه غواړم چې بیا دې هم یوه سترګه پوروړی یم، خو هیله ده ما ملامت و نه ګڼې، ما غوښتل تا ته خپلې دواړې سترګې درکړم، خو ډاکټر اجازه نه راکوله. پام دې وي چې زما سترګه ښه وساتې او هره ورځ یې په رانجو توره کړې، ځکه چې زما په رانجو تورې سترګې ډېرې خوښېږي.

داسې هڅه مه کوه چې ما پیدا کړې او د سترګې په خاطر کورودانې راته ووایې. ما دا کار یوازې د دې لپاره کړی چې ته ما وبخښې. په دې پسې هم مه ګرځه چې زه اوس چېرې اوسېږم. زه له هیواده ډېر لیرې ولاړم، نه پوهېږم چې بیا به سره ووینو که نه، خو زه او ته بیا هم سره نږدې یو، د دوو سترګو تر منځ واټن ډېر لنډ وي، یوازې د یوه سلایې په اندازه فاصله ده بس.

په درنښت
ستا خالد

سپوږمۍ سترګې پټې کړې او کاغذ یې په ځیګر پورې کلک ونیو، خو بیرته یې سترګې روڼې کړې، مخامخ هینداري ته یې وکتل، تر ړنده سترګه یې یوه رڼه اوښکه راغله، خو نوې او شنه سترګه یې له خندا ډکه ښکاریده. شنه سترګه وار په وار لویېده او د پوهنتون چمن پکښې راښکاره سو، په چمن کې دا او خالد سره ناست ول، دا خالد ته وایي: ستا شنې سترګې مې ډېرې خوښېږي، کاشکې ستا سترګې زما وای. خالد په ټوکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وايي: ته ودرېږه همدا اوس زما سترګي تا ته درکوم. په دې وخت کي سترګو ته ګوتي نیسي، وايي ها درواخله زما سترګي یې ستا، خو ګوره بیا به مي تر لاس نیولی ګرځوې او پوهنتون ته به مي هم ته راولې. سپوږمۍ له شرمه تکه سره سي او خپل لاسونه په ځان پوري ټینګ ونیسي.
په دې وخت کي یې ړندې سترګي سخت سوی وکړ او د توري ښیښې غوندي ښکاره سوه، وار په وار پسي غټېده، په ښیښه کي یې خپل بل ټولګیوال زلمی ولید. زلمی لکه بلا تور مخ او بې ډوله شکل یې درلود، په قاه قاه یې وخندل، ویل سپوږمۍ ځنګه ودي لیده چي ځنګه مي کسات درڅخه واخیست ؟
کله چي ستا کورنۍ زما مرکه جواب کړه، نو ما ویل ولاکه له خالد سره هم واده وکړې، نو هغه و چي د خالد په نوم مي پر کاغذ چټیات ولیکل او بیا مي هغه کاغذ پټ ستا په دسکول کي کښېښود، له دې سره سم یې په لوړ اواز وخندل. په دې وخت کي سپوږمۍ په زوره چیغه کړه، ډاکټر یې پر سترګو پټۍ ورکښېښووله، ویل لږ ارام وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندانه تورۍ

زه د لسو کالو ومه چې قوماندانه تورۍ به مې په کوڅه کې لیدله. هغې به له کوره کثافات را ایستل او لیرې په یوه ډګر کې به یې اچول. هغه داسې ډنګره وه چې د پښتۍ هډوکې یې له ورایه ښکارېدل. پخوا به یې سر په نکریزو سور کاوه، خو له یوه کال راهیسې یې نه و رنګ کړی، اوس یې سر نه سپین او نه سور و، بلکې شین وزمه غوندې ښکارېده. وېښتان یې داسې څپوله او سره ګډوډ سوې ول تا چې ویل په کال کې یې هم یو وار نه پر بولې او نه ږمنځ کړې دي.
قوماندانه تورۍ مې د ګاونډي کره څو واره لیدلې وه. هغه لېونۍ نه وه، ټول کارونه یې د پر سد او هوښیارۍ ښځې په ډول وه، سهار تر ماښامه به د کور په کارونو بوخته وه او د ضرورت وړ خبرې یې په ډېره مهربانه لهجه کولې، خو که چا به قوماندانه تورۍ ورته وویل، نو د دې اعصاب به ګډوډ سول

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بدرد به یې شروع کړل. زما هغه مهال دې خبري ته پام سو چي کله به هغه کوچنیانو په کوڅه کي ولیده، نو پسي نارې به یې کړې، ویل هغه ده قوماندانه توړۍ راغله، په دې وخت کي به دې ته درد ورغی، په کوچنیانو پسي به یې منډه کړه او په کاڼو به یې ویشتل، ویل ستاسي پلار به قوماندان وي، ستاسي مور به قوماندانه وي، ستاسي خور به قوماندانه وي د ... زامنو !

زه به حیرانه سومه چي خلک ولي دې ته قوماندانه توړۍ وايي او دا ولي په دې نوم بد وړي؟ یوه ورځ مي په دې اړه له خپلي مور څخه پوښتنه وکړه، هغې ویل په دې خبرو پسي مه ګرځه. خدای چا ته د خپل بد عمل سزا په اخیرت او چا ته په دې دنیا کي ورکوي، دې ته هم له خپله لاسه ورپېښه ده، بیا به یې د توبې په ډول پر پزه او غوږو ګوته تېره کړه، ویل خدای مو دي د دې له حاله وساتي.

یوه ورځ مي د مکتب کورنی کار کاوه. د خاله لور مي له خپلو دوو کوچنیانو سره زموږ کره مېلمنه راغلې او د ځنګ په خونه کي یې زما له مور سره مجلس کاوه. په خبرو خبرو کي یې زما له مور څخه د قوماندانې توړۍ پوښتنه وکړه، ویل کله چي زه ستاسي کره راتلم، نو دې په کوڅه کي په کوچنیانو پسي منډې وهلې او په کاڼو یې ویشتل، ډېر مي زړه پر وسوځېده. مور مي نه غوښتل د قوماندانې توړۍ د ژوند کیسه ورته وکړي، خو هغه ورته ټینګه سوه، ویل خامخا به یې کیسه راته کوې. ما چي له پخوا څخه غوښتل د قوماندانې توړۍ په کیسه ځان خبر کړم، نو د ځنګ د کوټې کړکۍ ته نژدې سوم او غوږ مي ورته ونیو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قوماندانې تورۍ اصلي نوم روښانه ده. دا په ځوانۍ کې دومره ښايسته وه چې د مرکو وار نه ورباندې کېده، يوه مرکه به نه وه تللې چې بله به بيا ورته راغله. د نصيب خبرې دي روښانه يې د فريد په نوم يوه هلک ته ورکړه او واده سوه.
فريد که څه هم غريب سړی و، خو دا ډېره پر ګرانه وه او ښه يې نازوله، بس چې دې به هر څه ويله فريد به (نه) نه ورته ويل. روښانې به کله ويل د مور کره په مېلمستيا ځم، کله به يې ويل د خاله کره ځم، بس هره ورځ به دا يو ځای روانه وه.
د کور کارونو ته به يې ګوتې نه وروړلې، هر څه يې پر تياره غوښتل. خواښې بېچاره ګۍ به يې په سپين سر د کور ټول کارونه کول، خو دې ته يې له وېرې څه نه سوای ويلای، که يې ورته ويلي وای، نو جنجال يې کاوه او اسمان يې مځکې ته راکښته کاوه.
د کور کار ته خو يې خواښې اوږه ورکړې وه او دومره بدنامې هم نه بلل کېده، خو هره ورځ له ضرورت پرته له کوره وتلو يې د شاوخوا ګاونډيانو پام ځان ته راواړاوه او اخير خبره له ګنډلو ووته.
يوه ورځ د روښانې لېورونو فريد ته وويل چې لالا ورېنداره سمه نه معلومېږي، ته ډېر باور ورباندې لرې، خو خلک ډول ډول خبرې کوي. څوک وايي له فلانې سره مو وليده، څوک وايي په فلانې ځای کې مو وليده. اوس قسم په خدای که له شرمه پورته کتلای سو، که زموږ خبره منې نو لږ يې راوګرځوه. فريد به ويل زه روښانه پېژنم، هغه هيڅ کله داسې کار نه کوي چې موږ دې وشرموي، تاسې بې ځايه پر هغې تورونه لګوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ فرید کور ته راغی، ګوري چې روښاني ځان یو غوړپ (سینګار)کړی دی. فرید ویل څه خبره ده؟ روښاني ویل د اکا د لور دسمال مي دی، زه هم ورځم. فرید تندی تریو کړ، ویل سړی خو یوه اجازه اخلي، زه خبر نه یم او تا بیا خپل پر سر غوټه ترلې او مېلمستیا ته روانه یې. روښاني سترګې پر راغټې کړې، ویل ستا په کور کې خو مي ولاکه په یوه جوړه نویو کالو ارمان ختلی وي، اوس مي د خپلوانو له کورونو هم راګرځوې؟

روښانه په خپل ښایست ډېره مغروره وه او فرید ته به یې هره ورځ د هغه د بېوزلۍ پېغورونه ورکول، اوس نو ټوله کورنۍ پوهېده چې روښانه خامخا د کور دباندې له یو چا سره اړیکی لري. فرید بېچاره چې تر دې مخکې به یې تل د روښاني ننګه کوله او د ورونو خبرې به یې نه منلې اوس ډېر ځور بده، خو نه پوهېده چې څه وکړي. له یوې خوا یې ښځه له کنټروله وتلې او له بلې خوا که یې طلاق ورکولای، نو د بل واده وس یې نه درلود. په همدې کې څلور پنځه کاله تېر سول او روښاني درې زامن هم پیدا کړل.

یوه ورځ فرید په بازار کې له دوکان څخه سودا اخیسته چې یو موټر د دوکان مخ ته ودرېد، یو قوماندان له موټر څخه راکښته او د سودا لپاره دوکان ته ودرېد. فرید چې موټر ته وکتل، نو ګوري چې روښانه د مخ په سیټ کې ناسته او ځان یې ښه ختمه سینګار کړی دی. د روښاني په لیدو سره د فرید پر سر لکه اور چې بل سي، په منډه یې د موټر دروازه خلاصه کړه، روښانه یې د سر تر وېښتانو ونیوله او پر سړک یې راچپه کړه. یو څو لغتې چې یې ووهله، نو نابېره یې د شا

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خوا پر سر د توپک کونداغ ولګېد او بې سده پر ېوت. کله چې یې سترګې راروڼې کړې، نو څو دوکانداران پر راټول ول او په خوله کې یې خوږې اوبه ورتویولې. فرید په کمزوري ځان کور ته ولاړ، له شرمه یې له مور او وروڼو څخه دا کیسه پټه کړه.

تر دې وروسته روښانه څو واره نور ه هم له قوماندان سره ولیدل سوه، اخیر به خلکو روښانه قوماندانه بلله، اوس نو ټول خلک پوهېدل چې روښانه څه کوي او څنګه ښځه ده.

یوه ورځ روښانه له کوره ووته او تر یوې میاشتې پوري غیب و غړوبه وه.

یوه ورځ یو چا د فرید دوی کور ته لیک راوړ چې داسي پکښې لیکلي وه: ((فریده ستا سره مي ډیري لوږي او تندي وګاللې، نور یې نه سم زغملای، زړه دي صبر کړه، ما بل واده وکړ، ته پوه سه او اولادونه دي)).

په دې وخت کې د فرید له پښو څخه مځکه وتښتېده، سر یې پر له وګرځېد، نه پوهېده چې څه وکړي. له شرمه نه مځکه چاودله او نه دی په ننواته. په سبا یې له وروڼو سره په مشوره پلارنی کور خرڅ کړ او یوه لیري ځای ته کډه سول.

روښاني داسي فکر کاوه چې قوماندان واده ورسره کوي، خو هغه یو څو ورځې د خپل ساتېري لپاره له ځانه سره وساتله او بیا یې پر خپل یوه اندیوال خرڅه کړه. روښانه په دې وخت کې د ځوانۍ او مستۍ له خوبه راویښه سوه، ډېره پښېمانه وه، نه پوهېده چې څه وکړي او څنګه بیرته د عزت ژوند شروع کړي. اخیر یې فکر وکړ چې دا ښایسته ده او پخوا پر مېړه ګرانه وه، که له دې کار څخه توبه وکاږي او له خپل مېړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځخه بخښنه وغواړي ښايي هغه يې وبخښي. کېدای سي له دې امله يې هم وبخښي چي د کوچنيو زامنو له لاسه به تنګ سوی وي، کېدای سي له دې امله يې هم وبخښي بېوزله دی د بل واده وس نه لري. هغه و چي د قوماندان د انډيوال له کوره وتښتېده او د فريد کره ورغله. په دې وخت کي فريد بل واده کړی و، مور او ورونه يې يو نامعلومه ځای ته کډه سوي او کوچني زامن يې انا له ځانه سره بېولي ول.

نيمه شپه د فريد دروازه وټکېده. فريد چي دروازه خلاصه کړه، نو ګوري چي روښانه د کور مخ ته ولاړه او په چيغو چيغو ژاړي.

فريد روښانه و نه بخښله، شکنجه خو پر بېرده چي ښکنځل يې هم نه ورته وکړه، ځو شېبې يې په پټه خوله ورته کتل، سترګي يې له اوښکو ډکي سوې، کور ته د ننوتو اجازه يې ور نه کړه او د کور دروازه يې ورته وتړله. روښاني يو ځو شيبې د تړلي دروازې تر شا وژړله، اخير مجبوره سوه د پلار کره ولاړه، خو پلار يې هم له شرمه جرئت و نه کړ چي ځای ورکړي، تر هغه وروسته د اکا د لور کره ولاړه. د اکا د لور خسرګنۍ هغې ته د اوسېدو ځای ورکړ، خو دا شرط يې ورباندي کښېښود چي چا ته به د دوی د خپلوۍ نه وايي، يوازي به وايي چي خپلوان نه لري او د دوی مزدوره ده. بل دا چي له کوره به هم نه وزي او که پخواني کارونه يې بيا تکرار کړل، نو په هغه ورځ يې له کوره شړي. روښاني هم دا شرطونه ومنله او ځو کاله کېږي چي په دې کور کي چوپړ وهي.

روښانه په ځوانۍ کي خلکو قوماندانه بلله، خو اوس چي زړه سوه، نو قوماندانه توړۍ يې بولي. دا لکه ځنګه چي له بنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه معلومېږي دومره زړه هم نه ده، ایله د څلوېښتو کالو به وي، خو له رنګه اویا کلنه معلومېږي.
اوس چي کله څوک قوماندانه یا قوماندانه توږۍ ور ته ووایي، نو دې ته تېر ژوند ورياد سي. که ماشوم ور ته وویل چي قوماندانې توږۍ، نو دا يې په ډېرو ولي، خو که لوی په دې نوم وبلله، نو په پټه خوله يې زغمي، بس يوازي يې سترګي له اوښکو ډکي سي.
روښانه چندان له چا سره خبري نه کوي، د خپل تېر ژوند په اړه خو بیخي چا ته څه نه وايي، کله کله له ځان سره ووايي:
((زه رشتیا هم چي بدلمنې یمه، له خپل مېړه، اولادونو، کورنۍ او قوم سره مي خیانت وکړ، باید دغه ډول سزا راکول سوې وای، خو نه پوهېږم هغه نارینه چي زه يې دې کارونو ته هڅولم او زما سره يې اړیکي درلودې هغوی په څه نوم يادېږي؟ ایا له هغوی څخه هم خلک زما په اندازه کرکه کوي؟ دوی ته خلک په کومه سترګه ګوري؟ ایا دوی هم زما په شان په وطن کي د اوسېدو ځای نه لري؟ دوی هم دغسي ټیټې سترګي ژوند کوي؟ قوماندان، وکیل صاحب، قاضي صاحب، وزیر صاحب، فلانی، فلانی ... ما اور ېدلي چي دوی اوس هم هغه پخواني کارونه په ښکاره کوي، خو دوی ټول ارام او د عزت ژوند لري)).

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاتله هم زه او مقتوله هم زه

نیمه شپه وه، د کور ټول غړي په خواږه خوب ویده ول، خو ورمې ته خوب نه ورته، له خپلې خونې راووته او د کور په غولي کې یوازې کښېناسته. په کور کې چوپه چوپتیا خپره وه، یوازې د چورچورکي اواز اورېدل کېده چې د ورمې له اسویلي سره به ګډ سو او یوه بې سوره نغمه به ځنې جوړه سوه. ورمې سترګې د اسمان خوا ته ونیولې، لکه غواړي چې له ځوارلسمې سپوږمۍ سره د زړه خواله وکړي، خو سپوږمۍ غوږ نه ورته نیوه، بس یوازې به یې د دې پر باړخوګانو د اوښکو ملغلري وځلولې. ورمې پرله پسې اسمان ته کتله، کله چې یې سترګې وچې سوې، نو سر یې پر زنګنو کښېښود او له ځان سره یې وویل: مشرانو ښه ویلي دي چې ((څه کرې هغه به رېبې)). ما خپله د ځان لپاره دا یوازیتوب غوره کړ، اوس د ګیلې حق نه لرم. د ژوند کولو حق هم نه لرم. بیا به یې اسمان ته وکتل، لکه له یو چا سره چې خبرې کوي: ګرانه ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله غوښتل چې داسي دي وسي. کشکي خو داسي نه وای سوي، که زه لومړی پوهېدلې وای، نو داسي به نه پېښېدل.
ورمې له یوه کال راهیسي په دفتر کي کار کاوه، په شعبه کي د اسد په نوم یو همکار هم ورسره و. اسد له ورمې سره ډېر ښه چلند کاوه، نه یوازي دا چي خپل کارونه یې په ښه ډول کول، بلکي د ورمې په کارونو کي یې هم مرسته ورسره کوله. اسد ډېري لږ خبري کولې، که چا پوښتنه نه وای ځني کړې، نو ده چندان څه نه ویل، د همدې خوی له امله هغه ډېر د روند ښکار بده. د دفتر ډېرو همکارانو غوښتل د اسد خبري واوري، خو اسد یوازي له ورمې سره خبري کولې او هغه هم چي په دفتر کي به نور څوک نه وه، پر رسمي خبرو سرپېره یې د خپل شخصي ژوند په اړه هم د زړه خواله ورسره کوله.
ورمې د دفتر له ټولو همکارانو سره په خندا او ورین تندي خبري کولې، خو اسد له دې چلند څخه ډېر خوشاله و، کله چي به یې د ورمې خوله له خندا ډکه ولیده، نو زړه به یې باغ باغ سو.
یوه ورځ اسد دفتر ته رانغی، کله چي په سبا راغی، نو ورمې د پخوا په ډول په خندا او مهربانۍ د هغه د نه راتلو علت وپوښت. اسد اوږده ساواخیسته، ویل تر اوسه مي په دفتر کي چا ته نه دي ویلي، زه یو ډول خطرناکه ناروغي لرم، حملې راباندي راځي او بې سده کېږم. کله چي یوه حمله راباندي راسي، نو څو ورځې مي سر درد کوي او سربداله (گنگس) یم. ورمې چي دا خبري واورېدې، نو له اسد سره یې خواخوږي پیدا سوه، تر دې وروسته به یې هغه ته د زړه داډ ورکاوه، هڅه به یې کوله چي خوشاله یې وساتي او لږ تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېره د دې له خوا و نه ځوروېل سي. که څه هم دا ډول همدردي له اسد سره د کور غړو هم کوله، خو د ورمې همدردي د اسد پر زړه داسي لګېده لکه مرهم.

پخوا به اسد له ورمې سره د دفتر په کارونو کي مرسته کوله، خو اوس برعکس ورمې هڅه کوله چي د اسد د کارونو بار پر خپلو اوږو واخلي او هغه ته هيڅ ډول تکليف و نه رسېږي.

د ورمې دې ډول چلند د اسد پر صحي وضعيت خورا ښه اغېز وکړ، ورځ په ورځ يې ناروغي ښه کېده، يو وخت داسي هم راغی چي اسد بيخي روغ رمټ سو، د هيڅ ډول تکليف احساس يې نه کاوه. که څه هم څوک نه پوهېدل چي اسد به په کور کي ښنګه وي، خو په دفتر کي به روغ جوړ و، په تېره بيا کله چي به يې ورمه وليده، نو سترګي به يې وځلېدې او له خوشاليه به په کاليو کي نه ځايېده.

يوه ورځ ورمې د خپلي خواخوږۍ په لړ کي اسد ته وويل چي ته بايد د درملني لپاره هندوستان ته ولاړ سې، وايي چي هلته ډېره ښه او ارزانه درملنه کېږي. په دې وخت کي د اسد مخ تک سور واوښت، لومړی يې په شعبه کي شاوخوا وکتله او بيا يې کښته وکتل، په رېږدېدلي اواز يې وويل: ورمې جاني زه به ولې هندوستان ته ځم؟ زما هندوستان او ډاکټر خو ته يې، کله چي ته دې شعبې ته راغلې يې، نو زما ناروغي يو مخ ورکه سوې ده. ورمه د دې خبري په اور بدو له حيا څخه تکه سره واوښته، مخ يې بلي خوا ته واړاوه او ځان يې په کاغذونو بوخت کړ، په شعبه کي چوپتيا خپره سوه. يوازي د دېوالي ساعت ټک ټک اور بدل کېده.

کله چي اسد کور ته ولاړ، نو ډېر نارامه و، له ځان سره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوډ وکړ چي سبا به ورمې ته خامخا وایي چي مینه درسره لرم او غواړم واده درسره وکړم. د اسد خبره سپینه وه، خو د نارامۍ یې علت دا و چي ورمه به څه ځواب ورکوي؟ که د (نه) ځواب ورکړي دی به څه کوي؟ تر سهاره یې په زړه کي کرل او ریبل چي دفتر ته د تګ وخت راورسېد. نن اسد تر پخوا ډېر خوشاله و، نن یې د پخوا په پرتله په ځان هم ګوته وهلې وه، نوې دریشي، عطر او له خوشالیه ډک ورین تندی یې هغه څه وه چي د هر چا پام یې ځان ته وراړاوه. بس د خوشالۍ کار و، له اسد څخه د رسمیاتو وخت هم هېر سوی او نن دفتر ته یو ساعت وختي ولاړ، هغه ته یو ساعت لکه کال دومره اوږد سو، دوې سترګي یې د شعبې د دروازې پر لور ځلور سوې، څو واره له شعبې راووت او بیا به بیر ته ننووت. که د اسد دا حرکات هر چا لیدلي وای، نو فکر یې کاوه چي نن خامخا څه نوې خبره سته. د انتظار شېبې پای ته ورسېدې او ورمه شعبې ته راننوته. اسد چي مخکي لا د ورمې په درناوي کي پر خپل ځای ولاړ و، تر ستړې مسي وروسته کښته وکتل او ورمې ته یې کرار وویل: ورمې جاني نن یوه نوې خبره درته کوم. ورمې فکر وکړ لکه چي بیا د پخوا په شان د خپلي ناروغۍ په اړه یو څه راته وایي، نو په خندا یې ورغبرګه کړه: هو اسدجانه مهرباني وکړه، نن ډېر خوشاله ښکارې، څه خبره ده؟ اسد لومړی شاوخوا وکتل، بیا د ورمې خوا ته څو ګامه وروړاندي سو، د هغې لاسونه یې په خپلو لاسونو کي ونیول او په بنده بنده ژبه یې وویل: زه ناروغ وم، له ژوند څخه مي تمه ختلې وه، خو ستا میني زه جوړ کړم، تا ماته له سره نوی ژوند راکړ، زه اوس داسي فکر کوم چي بې له تا ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه سم کولای، اوس تا ته دومره ځان نژدې احساسوم لکه زه چې وجود او ته مې روح یې، ایا زما سره واده کوې؟
ورمې ژر له اسد څخه خپل لاسونه کش کړل او په درد یې وویل: ما ستا سره یوازې انساني خواخوږي کوله بس، خو ته داسې فکر کوې چې زه ستا سره مینه لرم ها؟ تا ته خو ځان درمعلوم دی چې څومره بده ناروغي لرې، خدای خبر چې ته به یو کال ژوندی یې که نه، زه دومره ساده در ته ښکاره سوم چې له یو ناروغ او مړخوږک سره به واده کوم او خپل ژوند به په لوی لاس تباه کوم؟ اسده ته خطاوتلی یې، لږ له ځانه سره فکر وکړه، پوه سوې؟ له دې سره سم ورمې دسکول غاړې ته واچاوه او په چټکو ګامونو له شعبې څخه ووته.
د اسد پر سترګو توره تیاره راغله، ځای پر ځای کښېناست، سر یې په لاسونو کې ونیو، د ورمې دا جمله یې په ذهن کې پرله پسې تکرار بېدله: ((خدای خبر چې ته به یو کال ژوندی یې که نه، زه دومره ساده در ته ښکاره سوم چې له یو ناروغ او مړخوږک سره به واده کوم او خپل ژوند به په لوی لاس تباه کوم؟)) اسد له ځان سره وویل: ما هغې ته رښتیا وویل چې زه او ته ډېر سره نژدې یو، دومره سره نژدې یو لکه روح او جسد، خو نن چې زه ورمې رد کړم، زما روح ووت، زه نور مړ یم، سر له اوس څخه مړ یم.
اسد تر دې وروسته بیا دفتر ته رانغی. ورمه یو څو ورځې پر خپل توند چلند ډېره پښیمانه وه، خو وروسته یې ځان ته داسې ډاډ ورکړ: که داسې مې نه وای ورته ویلي، نو څه مې ورته ویلي وای؟ ما خو له هغه سره مینه نه، بلکې یوازې انساني خواخوږي درلوده، توبه خدایه! په دې نړۍ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه خلک سته، ته به له زړه سوي او خواخوږیه مرسته ورسره کوې، خو دوی به یې مینه ګڼي، ښه سو چي هر څه مي سپین ورته وویل، همدا یې ځواب و.

څو میاشتي وروسته وږمې استعفا ورکړه او په یو بل دفتر کي یې کار پیل کړ. یو کال وروسته یې په یوه سیمینار کي د خالد په نوم خپل یو پخوانی همکار ولید، په خبرو خبرو کي خالد وویل: وږمې ستا زموږ همکار اسد په یاد دی؟

– هو یاد مي دی، دا پوښتنه دي څنګه وکړه؟

– هغه بیچاره خو مړ سو

– څه شی مړ سو ! څنګه مړ سو؟

– نور نه یم خبر، په فاتحه کي یې ورور ویل چي ډېره خطرناکه ناروغي یې درلوده، د چا زړه ته نه لوېده چي ژوندی دي پاته سي، خو د ژوند په وروستیو میاشتو کي سوکه سوکه ښه کېده، اخیر بیخي روغ جوړ سو، ان دا چي ډاکټران حیران ول چي دومره خطرناکه ناجوړي څنګه خپله جوړ ېدای سي، ډاکټرانو ویل چي دا بیخي یوه معجزه ده، خو ناڅاپه بیرته ناروغه سو، له ځان سره به یې ژړل، خو چا ته یې څه نه ویل، ډاکټرانو ویل چي پخوانۍ ناروغي یې ښه سوې او بله ناروغي ورته پیدا سوې ده، په زړه کي یو پټ غم لري لکه مین سوی چي وي، تر څو معلومه نه سي چي پر چا مین سوی او معشوقه یې چېري اوسېږي او څه وایي، د دې ناروغۍ علاج امکان نه لري. ډاکټرانو او د اسد خپلوانو چي به اسد هر څومره وپوښت، هغه څه نه ویل، هغه و چي یوه ورځ یې مور سهار د خوب کوټې ته ورغلې وه، ګوري چي اسد مړ پروت دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورمې چې دا خبره واوربده، نو بنه یې والوته، رنګ یې لکه زعفران ژیړ واوښت، داسې یې وانګېرله لکه اسد چې یې په خپل لاس وژلی وي، د داسې درد احساس یې کاوه لکه خپل ځان چې په زړه کې په چاړه وهي، په زړه کې یې وویل: زه ډېره بدمرغه نجلۍ یمه، قاتله هم زه او مقتوله هم زه.

د اسد له مرګ څخه شل کاله تېر سوي دي، خو ورمه داسې فکر کوي لکه اسد چې نن مړ سوی وي، ورمه ببر سر ګرځي، ځان ته هیڅ پام نه کوي، اکثره وخت پټه خوله وي، خو کله کله بیا لکه لېونۍ له ځان سره خبري کوي، په لومړیو وختونو کي ډېري مرکې ورته راغلې، خو دې و نه منلې، هغه هره ورځ وایي چي قاتله هم زه او مقتوله هم زه. دا خبره که څه هم اوس د کوڅې د ماشومانو په خوله کي لوېدلې ده، خو کورنۍ یې اوس هم نه پوهېږي چي دا خبره څه مانا لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

زندۍ سوي هيلي

پروانه د مور او پلار يوازينۍ لور وه، ځکه خو د مور او پلار نه زړه کېده چي ژر يې مېړه ته ورکړي او يا داسي کورته واده سي چي هلته نه وي خوشاله. پروانې دوی ښه شتمن خلک ول، خدای د شتمنۍ تر څنګ د خدای مال اته وروڼه هم ورکړي ول چي پر هر ورور بې حده ګرانه وه. دا چي د پروانې د ښايست، ښو اخلاقو او کمالاتو اوازې تر ليري ليري کليو پوري تللي وې، نو د هغوی پر کور د مرکو شخوَل (ګڼه ګوڼه) جوړه وه، يوه مرکه به نه وه تللې چي بله مرکه به راغله.د پروانې کورنۍ هڅه کوله چي هغه په يوې داسي کورنۍ کي واده کړي چي هلته نېکمرغه ژوند ولري، خو اخير هغه ورځ هم راغله چي پروانه يې يوه هلک ته ورکړه. د پروانې دوی د کورنۍ په فکر دا يوه داسي کورنۍ وه چي دوی غوښته.
د پروانې واده ښه په ډول او درازه، شان او شوکت سره تېر سو، هغه د چا خبره وريجي او غوښي په چارښاخو بادېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروانې ته یې مور او پلار له خپلې خوا د سرو زرو دومره ګېڼې او د کور سامانونه ورکړي ول چې ښځو ګوته په غاښ ورته ونیول، د پښتني رواج او ظاهري کړوورو له مخې د مېړه په کور کې د یوې نېکمرغې مېرمنې همدا نښې نښانې وې.
پروانه تر یوه مهاله پوري ښه خوښه او خوشحاله وه، خو څو میاشتې وروسته د هغې مېړه جبار بد چلند ورسره شروع کړ، پر ډېره کوچنۍ خبره به یې وهله ترټله، ان دا چې د وهلو او ډبولو لپاره یې هسې پلمه ورته غوښته. پروانه چې د پلار په کور کې په ډېر ناز او نعمتونو رالویه سوې وه، دا شکنجې او سپکاوی خورا ګران ورته تمامېده، خو دا هر څه به یې په ډېره حوصله زغمل او فکر یې کاوه چې وروسته به له دې ستونزو سره عادي سي او یا به یې د مېړه په ذهن کې بدلون راسي.
خواښې به یې هم ورته ویل چې لوري هوښ کوه (پام کوه) چې د مېړه د بدو خویونو په اړه پلارګنۍ ته حال و نه وایې، هره ناوې د خسرګنۍ په کور کې څه ناڅه ستونزې لري،خو وروسته حل کېږي، ته لا نېکمرغه یې چې یوازې دې مېړه بد چلند درسره کوي، له ځینو ناویانو سره ټوله خسرګنۍ بد کوي، خو که ته د مېړه په اړه خپلې پلارګنۍ ته حال ووایې، نو په خسرګنۍ کې به هم خواخوږی پیدا نه کړې، صبر وکړه د وخت په تېرېدو سره به خدای هر څه سم کړي.
پروانې هم د خواښې خبره ومنله او هر ډول شکنجې او سپکاوی به یې په پټه خوله پر ځان تېراوه.
څو میاشتې وروسته د پروانې د ورور د واده وخت راورسېد.
د پروانې ورور د هغې د خسرګنۍ کره ولاړ چې هغه له ځان سره واده ته بوزي. په همدې ورځ پروانه سخته مېړه وهلې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګي يې سرې وې، د هغې ورور څو واره د هغې د خفګان علت وپوښت، خو پروانې پلمه ورته وکړه، ويل تاسي مي ياد بېدلاست، ژړا راغله، نور څه خبره نسته. کله چي پروانه له ورورسره د پلار کره روانېدله، نو مېړه يې ورته وويل چي بايد يوازي دوې شپې وکړي.

پروانه د پلارګنۍ کره ولاړه، يو خو يې د ورور واده و او بل نو څو مياشتي وروسته د پلار کره تللې نه وه او بايد ډېره خوشاله واى، خو د هغې په تندي کي د خواشينۍ نښي نښانې له ورايه ښکار بدې. کله به يې د جبار جبر، وهل ترټل او سپکي خبري ورياد سوې، سترګي به يې له اوښکو ډکي سوې، خو ژر به يې پاکي کړې او داسي يې ښووله چي ګواکي سترګي يې خوړ بېږي.

تر واده دوې ورځي وروسته پروانې غوښتل کور ته ولاړه سي، خو مور او ورونو يې نه پر ېښووله، ويل سبا به ولاړه سې. پروانې ته که څه هم د جبار بد خوى ورمعلوم و، خو دا چي د ورور واده يې و لږ ډاډه وه چي ښايي جبار به څه نه ورته وايي، هغه و چي يوه شپه يې بله هم وکړه او په سبا کور ته ولاړه. پروانه ډېره خوشاله وه، ځکه چي د خسرګنۍ لپاره يې ښه سوغاتونه راوړي ول، پروانې لا د سوغاتونه غوټه نه وه پرانيستلې چي مېړه يې خوني ته ورغى، تر څو چي پروانې خبره کوله، نو مېړه يې لکه وږى پړانګ ورباندي غوټه سو او تر ستوني يې ونيوله، تر هغو يې وهله ډبوله چي بې سده سوه. مېړه چي يې له خوني ووت، نو خواښې يې ورغله، ګوري چي د پروانې سترګي رډې رډې راختلې، تر خوله يې ځګونه راغلي او سا يې ختلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبار دوی پروانې ته ژر ژر غسل ورکړ او په کفن کې يې ونغښتل، پلارګنۍ ته يې خبر ورکړ چې هغه په واده کې مسموم سوې او کور ته له رسېدو سره سم مړه سوه. د پروانې پلارګنۍ داسې وخت راورسېده چې پروانه يې قبر ته ورکښته کوله، خو د هغې يوه ورور وويل چې زه خپله خور يو وار ګورم، زما خور ناروغۍ نه ده وژلې، بلکې تاسې وژلې ده، هغه روغه جوړه وه، څنګه کېدای سي چې داسې نابېره دې مړه سي. که څه هم د پروانې خسرګنۍ او نورو خلکو د پروانې ورور منع کاوه، خو هغه له زوره کار واخیست او د پروانې کفن يې خلاص کړ، ګورې چې پروانه تکه شنه اوښتې، په غاړه کې يې د زندۍ شنه داغونه او پر بدن باندې يې د وهلو ډبولو نښې له ورايه ښکارې.

پروانه يې بېرته په قبر کې کښېښووله او فاتحه يې هم تېره سوه. په دې پسې يو کال تېر سو او د پروانې کیسه هم د خلکو له یاده ووته، خو دا کیسه د پروانې د ورور په ذهن کې ورځ په ورځ تازه کېده. يوه ورځ سهار مهال جبار په خپله ځمکه کې کار کاوه چې د نږدې لښتې له خوا يو چا وررږغ کړه: تا څه فکر کاوه چې پروانه څوک نه لري چې کسات يې واخلې؟ له دې سره سم پر له پسې پنځه ډزې وسوې او جبار پر ځمکه پرمخې ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور لاسونه

د هغې له څېرې څخه اوس د ناوسۍ له امله پوډرو، رانجو، رنګونو او سينګار نورو توکو کډه کړې او اصلي څېره يې ښکارېده. د زندان پر توره ميله يې خپله لنډۍ زنه تکيه کړې وه، څپوله او ګډوډ وېښتان يې پر تندي را ايله سوي ول، سترګې يې نيمکښه نيولې وې، تر اوږدو چورتونو وروسته يې شونډې وښورېدې او له ځان سره يې داسې وويل: ما د يو سپېڅلي انسان پر سپين مخ خپل تور لاسونه ومښل، د مور د شيدو په شان په يوه سپين انسان مې تور پوري کړ. کېدای سي دې زندان ته به ځيني بې ګناه ښځې هم راغلي وي او زما په شان به خلکو تور لاسونه پوري مښلي وي، خو زه په رښتيا چې ګناهکاره يم، دغه راسره ښايي، بايد زندان ته راوستل سوې وای.
وږمه په ونه ټيټه او له رنګه توره وه، خو کړه وړه يې ښه وه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذابه ښکار ېده، هغه د چا خبره نه وتلې او نه نتلې وه. یو څه یې خپل جذابیت و او یو څه دې په ځان گوته وهله او هڅه یې کوله چې ښکلې ښکاره سي. دا تر اوسه پوري هیچا له سینگار پرته نه وه لیدلې، په کومه ورځ چې به باران اور ېده، نو دا به بیخي پوهنتون ته نه راتله، ویل داسي نه وي چې د مخ سینگار مي پاک سي او خلک مي اصلي څېره ووینې. هغې به دومره خټه ځان جوړاوه چې پر مخ یې بیخي یو بل پوست غوړ ېدلی و، داسي تکه سپینه ښکار ېده لکه د گچو مجسمه.

یوه ورځ د زمري په نوم د هغې یوه ټولگیوال وویل چې که هر چا ورمه له سینگار پرته ولیده او ماته یې راوښووله، نو په جایزه کي یو گلکسي موبایل ورکوم. اوس چې د پوهنتون اخیري کال هم مخ پر ختمېدو و، بیا هم دا جایزه چا و نه گټله. ورمې یو عجیبه خوی درلود. خلکو به ویل چې هغه ((د برترۍ احساس)) نومي رواني ناروغي لري. هغې به تل ځان تر نورو لوړ باله، که په یوه خوی یا یوه کار کي به تر چا لوړه هم نه وه، نو دې به هڅه کوله ځان لوړ وبولي او آن داسي مصنوعي شواهد او اسناد وښیي چې گواکي دا تر نورو لوړه ده. داسي فکر یې کاوه چې هیچا ته اړتیا نه لري، تر څو چې بیخي سخته مجبوره سوې نه وای، نو له چا څخه یې مرسته نه غوښته، خو کله چې به ډېره مجبوره سوه او له چا څخه به یې مرسته وغوښته او یا چا به په خپله خوښه مرسته ورسره وکړه، نو تر څو چې د هغه ښه یې نه وای ور ادا کړي ارامه نه کېنېناسته.

چا چې به له ورمې سره ښه کړي ول، که څه هم احسان به

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې نه ورباندي اچاوه او د خپلو ښو پېغور به يې هم نه ورکاوه، خو دې به دا ښه د خپلو اوږو بار باله او له دې امله به ډېره ناارامه وه. که چا به ښه ورسره وکړه، نو دې به لومړی هڅه کوله د مقابل لوري ښه ور ادا کړي، خو که زمينه به نه وه ور ته برابره، نو پر هغه به يې بې ځايه تور پوري کاوه او داسي به يې ښووله چي دا دی که ښه دي راسره کړي وه، بد دي هم راسره وکړل، ښه دي له بدو سره ولاړل، بس دادی غاړه دي ووته. د وږمې دې ناوړه خوی هغه په ټولنه کي يوازي کړې وه. کله په خپلو کور کي له مور، ورور او خويندو سره او کله به په پوهنتون کي له ټولگيوالو سره په شخړو اخته وه، لنډه دا چي چندان دوست يې نه درلود او په يوه داسي نړۍ کي يې ژوند کا وه چي دې په خپل ځان کي په خپله جوړه کړې وه. د وږمې دوی اقتصادي وضعيت ښه نه
و، هغه د خلکو خبره يو سرپوښ ورباندي پروت و، بس گوزاره يې کېدله.

د وږمې يو ټولگيوال اکرم نومېده چي د يو لوی شتمن او سوداگر زوی و. اکرم ډېر پټ خولی او حياناکه هلک و، چندان څوک خبر نه ول چي دوی شتمن خلک دي او له ظاهري لباس، اخلاقو او کړو وړو څخه يې هم څوک نه پوهېدل چي اکرم دي دومره شتمن وي. اکرم د شتمنۍ او ښو اخلاقو تر څنگ ډېر لايق او د ټولگي اول نمره هم و، تل به يې هڅه کوله له وږمې سره په درسونو کي مرسته وکړي، کتابونه ور ته برابر کړي او په سيمينارونو کي مرسته ورسره وکړي، هدف يې دا و چي وږمه تر چا پاته نه سي او لږ تر لږه په درسونو کي ناکامه نه سي، همدا د ده برکت و چي وږمه په يوه مضمون

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي هم ناکامه نه سوه او د پوهنتون تر اخیري سمستړ پوري راورسېده، خو ورمې هیڅ وخت هغه ته یو تش کور ودانی هم و نه وایه او تر ټولو یې له ده څخه ډېره کرکه کوله.
په اخیري سمستړ کي ورمه څو ورځې پرله پسې پوهنتون ته رانغله. ټولګیوال یې خبر سول چي هغه سخته ناروغه او په روغتون کي بستري ده، هغه و چي تر رخصت کېدو وروسته په ګډه د ورمې د پوښتني لپاره روغتون ته ورغلل، خو هلته ور ته وویل سول چي هغه یې بل روغتون ته وړې ده.
ټولګیوالو اکرم ته وویل چي مور نه پوهېږ و هغه یې کوم روغتون ته وړې ده، ستا کور د ورمې دوی په کوڅه کي دی او ته یې له پلار او ورور سره پېژنې، ته یې له کورنۍ څخه معلومات واخله او بیا موږ خبر کړه. اکرم هم دا وړاندیز ومانه او د ورمې دوی کور ته ورغی.
اکرم چي د ورمې دوی د کور دروازه وروټکوله، نو پلار یې راووت. تر روغبړ وروسته اکرم غوښتل همدلته په ولاړې د ورمې د ناروغۍ حال احوال واخلي، خو د ورمې پلار ټینګار وکړ، ویل خامخا به کور ته راسره ځې او چای به راسره څښې.
هغه و چي اکرم هم دا خبره ورسره ومنله او کور ته ورسره ولاړ. کله چي اکرم د ورمې د روغتیا پوښتنه وکړه، نو د ورمې د پلار په سترګو کي اوښکي ډنډ سوې، خو ځان یې ټینګ کړ او په عادي ډول یې خبري پیل کړې، ویل ډاکټران وایي چي د ورمې دواړه پښتورګي له کاره لوېدلي او له جوړېدو وتلي دي، که یوه دانه نوی پښتورګی ورولګول سي، نو امکان لري چي ژوندۍ پاته سي او باید په یوه اوونۍ کي یې د بل پښتورګي غم وخوړل سي. بله خبره دا ده چي دا ډول عملیات په

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان کي نه کېږي، باید پاکستان او یا هندوستان ته یې بوزئ. زما یو زوی په هندوستان کي محصل دی، هغه ویل چي د خرڅ لپاره مي پښتورګی پیدا کړی دی.
مور د پاسپورټونو او وېزو کار خلاص کړ او غوښتل مو چي هندوستان ته یې بوزو ، خو غم دا دی چي پیسې مو پیدا نه کړای سوای. د ورونو او ټولو دوستانو دروازې مي وروټکولې، خو هیچا پیسې را نه کړې. په کور کي چي مو څه سره زر درلودل، هغه مو خرڅ کړل او هغه پیسې د ورمې په دواوو کي ولاړې، اوس دا یو د پلار میراثي کور راپاته دی چي څو ورونه او خویندي په شریکان یو، د مشترک کور خرڅول ډېر وخت نیسي. باید اول ووېشل سي او بیا خرڅ کړل سي.
په دې وخت کي د ورمې د پلار ستوني له غریوه ډک سو، په سترګو کي یې اوښکي وځلېدې، په ر پېږد بدلي اواز یې وویل: اوس نو له خدای پر ته بله اسره نه لرو. ورمه په دولتي روغتون کي بستر ده او مشر ورور یې سر ته ناست دی، زه همدا اوس ځني راغلم. زویه ورمه اوس هغه ورمه نه ده، لکه د لسو کالو ناروغه چي وي، له پېژندلو وتلې ده. هر وار چي مي زوی له روغتون څخه زنګ راووهي زړه مي تر تلو شیوه سي، زه چي وایم اوس به راته ووایي چي ورمه مړه سوه.
اکرم د رخصت کېدو په وخت کي د ورمې پلار ته وویل: بابا هیڅ اندېښنه مه کوه. پیسې هیڅ ارزښت نه لري، د انسان ژوند ډېر مهم دی، زه همدا اوس ځم پیسې در ته راوړم، ورمه هندوستان ته بوزه. تر څو چي تا پیسې پیدا کړي او په خپله خوښه دي نه وي راکړي، له ما او تا پر ته به څوک خبر هم نه سي چي ما پیسې په پور درکړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکرم په منډه د ورمې پلار ته پیسې راوړې او ځني رخصت سو. د ورمې پلار په کوځه کي تر هغه مهاله په اکرم پسي کتل چي هغه له سترګو څخه پناه کېده.

ورمه يې هندوستان ته بوتله او په بریالیتوب سره يې درمنله وسوه. اوس هغه بیرته خپل عادي حالت ته راوګرځېده او د اکرم په مرسته د پوهنتون ازموینې هم بریالۍ تېرې سوې. اوس د ورمې دوی په کور کي هره ورځ د اکرم نوم په ډېر درناوي سره يادېږي، ان دا چي د نجات فرشته بلل کېږي، خو ورمه چي هر وار د اکرم نوم اوري، نو تندی يې تریو سي، ان دا چي له مجلس څخه ولاړه سي او په دې اړه هیڅ تبصره نه کوي، د اکرم نوم په ښو يادول دومره بدورباندي لګېږي لکه ډېر بد چي يې ورسره کړي وي.

یوه ورځ د ورمې مور د ورمې پلار ته وویل چي سړیه اکرم زموږ سره ډېر ښه وکړل، راسه یوه ورځ به يې مېلمانه کړو، که نور ښه يې نه سو ور ادا کولای په دې ډول خو به يې لږ تر لږ یو څه احترام وسي. زه چي د اکرم ښو اخلاقو ته ګورم ډېره ښه کورنۍ را معلومېږي، په دې ارزي چي تګ راتګ ورسره ولرو، دا مېلمستیا به د تګ راتګ لپاره یوه ښه پلمه سي. د ورمې پلار هم دا خبره ومنله، ویل سمه ده، خو ورمه نابېره د مور په خبرو کي ورولوېده، ویل موري مېلمستیا ته څه ضرورت دی، پیسې يې په پور راکړي دي، بیرته به يې ورکړو. د ورمې مور سر وښوراوه او په تریو تندي يې وویل: لوري ته هم عجیبه انسانه يې، هیڅ وخت د چا ښه نه درباندي معلومېږي، له همدې وجې تل یوازي پاته سوې يې، هیڅ وخت به دوست پیدا نه کړې. کله چي د اکرم دوی کورنۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړمې دوی کره راغله، نو وړمې ځان پر ناروغۍ واچاوه او په خپله خونه کې پر ته وه.
څو میاشتې وروسته د وړمې پلار کور خرڅ کړ، پیسې یې له ورونو سره وویشلې او خپله ونډه پیسې یې اکرم ته وروړې، خو اکرم پیسې و نه منلې، ویل تاسې اوس په کرایې کور کې اوسېږئ، د کور کرایه ورکول هم لوی مصرف دی، زه اوس دې پیسو ته اړتیا نه لرم، کله چې ستاسې یو کار جوړ سو بیا به یې سره ګورو. په دې ډول اکرم نور هم د یو سپېڅلې او زړه سواند ځوان په نوم د وړمې دوی د کورنۍ په زړونو کې ځای ونیو.
د اکرم احسان د وړمې ذهن سخت ناارامه کړی و او هره ورځ یې ځوروله، لکه پر اوږو چې یې یو لوی غر پروت وي، په ټول ژوند کې یې دا لومړی وار و چې یو څوک تر دې لوړ و، دومره ښه یې ورسره کړې وه چې دې په هیڅ ډول نه سوای ور ادا کولای. وړمې دومره توان هم نه درلود چې له هغه سره دې ته ورته ښه وکړي، خو ارامه هم نه کښېناستته، تل به یې له ځانه سره نقشې جوړولې چې څنګه له خپلو اوږو څخه د اکرم د احسان بار لیرې کړي.
څو ورځې کېدې چې اکرم د یو تجارتې کار لپاره چین ته تللی و. د وړمې پلار او مشر ورور خبر ول، خو وړمه نه وه خبره. د شپې یوه بجه وه چې بر ښېنا ولاړه، په کور او شاوخوا کې توره تیاره خپره سوه. دا چې نیمه شپه او ټول خلک ویده ول، نو رڼا ته اړتیا نه لیدل کېده، نه چا شمع بله کړه او نه هم څراغ. یو ساعت وروسته وړمې په زوره چیغې کړې: پلاره ! پلاره ! مور ! لالا ! هلئ راسئ ! د خدای پر پار مرسته وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورمې په چیغو لوړی د هغې مشر ورور سلیم خبر سو، سمدلاسه د ورمې خوني ته ورغی، ګوري چي د هغې ګرېوان څیري او د سر وېښتان یې ګډوډ سوي دي. په دې وخت کي د ورمې مور او پلار هم راغلل، ویل څه خبره ده؟ ورمې ویل زما خوني ته یو هلک راغلی و، غوښتل یې ماته بې عزتي راواړوي، خو ما چیغي کړې، هلک ووېرېد او تر کړکۍ یې ځان دباندي واچاوه، دا دی ورته وګورئ، د کړکۍ جالۍ څیري سوې ده. د ورمې پلار او مور وویل هلک څوک و، و دي نه پېژاند؟

- **که رشتیا ووایم تاسي به باور و نه کړئ**
- **ولي باور نه کوو، ژر راته ووایه، څوک و؟**
- **هغه هلک و چي تاسي یې ملایکه بولئ**
- **کومه ملایکه؟ سم ووایه !**
- **اکرم یادوم.**

د دې خبري په اورېدو د ټولو خولې وازي پاته سوې، ویل اکرم؟ د ورمې مور وویل: داسي خو هیڅ امکان نه لري، اکرم څومره حیاناکه هلک دی او بل نو اکرم دې کار ته څه ضرورت لري؟ که یې ته خوښه وای، نو مرکه به یې رالېږلې وای. لوري ناحقه پر یو بې ګناه انسان تور مه لګوه بل څوک به دي لیدلی وي، په دې توره شپه کي ته څه پوه سوې چي دا اکرم دی؟ ورمې په ژړا وویل: موري ته اکرم نه پېژنې، هغه په ظاهره ډېر ښه سړی معلومېږي، خو په حقیقت کي ډېر ناولی انسان دی، زه یې ډېر ښه پېژنم، ما ته یې څو واره په پوهنتون کي هم بدي بدي خبري کړي دي، خو ما هغه وخت تاسي ته نه ویل، ما ویل که درته ووایم تاسي به مي له پوهنتون څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوګرځوئ. له دې خبرې سره سم ټول له خوني ووتل او ورمه يوازې په خونه کې پاته سوه.

ورمې د خوني دروازه وتړله، پر شونډو يې نرۍ مسکا خپره سوه، له ځان سره يې په فاتحانه انداز وويل: اکرمه نور مې ستا له احسان څخه اوربې سپکي سوې، اوس به خلک نه وايي چې اکرم له دوی سره دومره ښه وکړل، خلک څه خبر دي چې ما په تا ناحقه تور پوري کړی دی.

سبا سهار پوليسو ورمه حوزې ته بوتله. له هغه ځايه يې دوسيه څارنوالۍ او بيا محکمې ته ولاړه. يوه مياشت وروسته محکمې ورمه په دې جرم په درې کاله بند محکومه کړه چې پر اکرم يې ناحقه تور لګولی او د هغه شخصيت ته يې زيان وراړولی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پردې تر شا

د کابل په خوشال خان مېنه کې مې ټکسي روان کړی و چې یوه سپین ږیري سړي لاس راکړ. ویل له دې ځایه خیرخانې ته ځم، هلته له یو چا سره لږ کار لرم، څه ډالر هم ماتوم او بیا راځو. اندېښنه مه کوه هلته چې ډېر وځنډېږو ښايي لس دقیقې به وي، زیات نه ځنډېږو. ما هم ورسره ومنله او د تګ او راتګ کرایه مو څلور سوه افغانۍ وټاکله، هغه و چې دی د موټر د شا په سیټ کې کښېناست او حرکت مو وکړ.

سپین ږیري له جېب څخه اوږدې زیتوني تسبیح راوایستې، ویل زما نوم سید جواد آغا دی، د قیمتي ډبرو تجارت کوم، یو دفتر په کابل او بل په دوبی کې لرم. الحمدلله خدای (ج) ډېري پیسې راکړي دي. بیا یې راته وویل: استاده سواد لرې؟

- هو لرم یې، دوولسم ټولګی مې لوستی دی
- د قرآنکریم تلاوت کولای سې؟
- هو بیخي یې کولای سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغا صاحب پسي زیاته کړه: استاده لکه څنګه چي انسان زړه لري، دغسي قرآنکریم هم زړه لري چي هغه د یاسین شریف سورت دی. ویل هڅه کوه چي تل په اوداسه وګرځې، هم به دي صحت ښه وي او بل لمونځ نه در څخه قضا کېږي، کله چي د لمانځه وخت راغی ته به مخکي لا اودس لرې، سمدلاسه یو ګوښه ځای موټړ ودروه او لمونځ دې وکړه. بل دا چي د کابل سړکونه خو اکثره وخت بند وي، آن دا چي کله کله خو یو ساعت هم لاري بندي وي او بل نو همېشه سپرلي هم نه وي، نو چي هسي یو ځای دي موټړ درولی وي او حرامه موسیقي اورې، ښه دی چي همدا سورت یاسین تلاوت کړې. زه باور لرم چي هره ورځ خامخا دومره وخت پیداکولای سې چي لږ تر لږه یو وار سورت یاسین تلاوت کړې. کله چي دي ډېر تلاوت کړ اخیر به دي بیخي یاد سي، بیا نو اوداسه او لوستلو ته هم اړتیا نسته، هم به موټړ چلوې او هم به د خدای کلام تلاوت کوې.

که له سورت یاسین څخه ستړی سوې، نو د خدای (ج) ذِکر کوه، (الله) وایه. د الله (ج) نوم ویل ډېر اسانه کار دی، سړی هیڅ نه ستړی کوي. که ذکر دي عادت سو بیا به داسي وخت هم راسي چي ته به ویده یې، خو په خوله به الله، الله وایې، تر دې به نو بل نېکمرغه انسان چېري وي چي په خوب کي هم د الله (ج) نوم یادوي. خدای (ج) به دي له هري بلا څخه وساتي او په روزۍ کي به دي هم برکت واچوي. که زما منې دا کار یو وار تجربه کړه، تجربه کول یې تاوان نه درته کوي. له دې سره سم یې یو ټوک سورت یاسین راکړ. ما هم ځني واخیست ، ښکل مي کړ او بیا مي مخ ته په یو لوړ ځای کي کښېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې مې مغزې د شا سیټ ته ورکوږ کړ او اغا صاحب ته مې وکتل. تکه سپینه پاکه اوږده مبارکه ږیره، ورین تندی، د خنداډکه خوله، دوه وله نازکه سپینه لنګوټه او ښایسته سور او سپین مخ، له مخ څخه یې نور پورته کېده. اغا صاحب مې پر زړه لکه فرشته ولګېد، سترګې مې ورباندې خوږې سوې، ګرسره مې زړه نه غوښته چې مخ بلې خوا ته ځنې واړوم، ما ویل چې ټوله ورځ مې یې نوراني مخ ته کتلای، خو څه مې کړي وای، موټر مې چلاوه، مجبور وم لارې ته وګورم، خو بیا به مې هم هره یوه دقیقه وروسته یو وار ورته کتل. خیرخانې ته لا نه وم رسېدلي چې اغا صاحب راته وویل: ځوانه دغه پنځه سوه افغانۍ واخله، که تکلیف نه وي له دغې نانوایي څخه پنځوس ډوډۍ راواخله، په مخکې تم ځای کې ډېرې کونډې او یتیمان ناست دي، که د یو څو نسونه هم ورماړه کړم غنیمت دی، لس ډوډۍ به تاته هم درکړم، خو ګوره چې ژر راسه، هم پر ما او هم پر تا ناوخته کېږي. ما ویل سمه ده، موټر مې چالان پرېښود او نانوایي ته ورغلم. نانوای لا ډوډۍ نه وې راکړې چې د خپل موټر د ټایرونو چیغکې مې تر غوږ سو، کله چې مې موټر ته وکتل، نو اغا صاحب جلو ته ناست دی، د سترګو په رپ کې یې موټر راڅخه وتښتاوه.

اوس اکثره وخت له ځانه سره وایم چې اغا صاحب که څه هم په عمل کې غل و، خو خبرې یې ښې وې. موږ تر نورو خلکو نېکمرغه یو. غله مو که څه هم په عمل کې غلا کوي، خو خبرې یې ډېرې علمي دي، داسې غله هم لرو چې د پوهنتونونو استادان او سیاسي رهبران دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیسو نشه

- د خدای پر پار څه گناه مي کړې ده چي طلاقوې مي؟
- هیڅ گناه دي نه ده کړې، بس هسي مي بد درځخه راځي، له کوره مي وزه
- ولي داسي کوې ظالمه ! خلک به وایي چي گواکي ما کوم بد کار کړی دی
- درته ومي ویل چي له کوره وزه راباندي طلاقه یې
- ستا په سینه کي زړه پروت دی او که کاڼی؟ هغه وخت چي ته خرکار وې د ماښام ډوډۍ دي نه درلوده، ما لوږي، تندي او سترړیاوي درسره وزغملې، خو نن چي تا پیسې پیدا کړې بله ښځه دي وکړه ما ایله کوې؟ له خدایه نه و یرېږې؟
- نور دي خوله بنده که، که نه خوله دي درماتوم او سر دي هم درخریم، ژر له کوره وزه.

بي بي تاجي خپل تور پوړنی پر سر کړ او د کور د دروازې پر خوا روانه سوه، څو گامه چي ولاړه، نو خپلو دوو کوچنیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زامنو ته يې تر شا وکتل، هغوی په چيغو چيغو ژړل، د هغوی په ليدو ځای پر ځای ودرېده، لکه په مجسمه چې بدله سوې وي، نه شا ته راګرځېدای سوای او نه مخ ته تلای سوای. په دې وخت کې تورجان د سر تر کوڅې ونيوله، ويل څه شا ته ګورې، ځه خپل حرموني دې هم درسره واخله او خپل دا مردار مخ دې ورک که. بي بي تاجې يو زوی په بغل کې او بل يې تر لاس ونيو له کوره ووته، څو ګامه چې به ولاړه، نو شا ته به يې وکتله.

تورجان که څه هم ځلوېښت کلن و، خو ډېر ځوان ايسېده. غټې سترګې، جګه ونه او لوی هډور اندامونه يې درلودل. په کار کې دومره تکړه و چې ټوله ورځ يې کار کولای هم يې سا نه سوځېده. ده دوه خرونه درلودل. کله به يې په کلي کې له کورونو څخه باغونو ته حيواني سره وړله او کله به يې له باغونو څخه سړک ته انګور، انار، مڼې او نوري مېوې وړلې. بيا يې له کلي څخه ښار ته مېوې او سبزيجات وړل او هلته به يې پر دوکاندارانو خرڅول. په دې کار کې يې ښه پيسې پيدا کړې او بيا يې موټر رانيو.

اوس نو هغه خرکار تورجان نه و، دومره مغرور سوی و چې د اسمان و کنګرو ته يې کتل. اوس کلي خوند نه ورکاوه او ښار ته يې کډه يووړل، خو کله کله به د مېلې لپاره کلي ته م راته. په دې وخت کې د ثور اړودوړ جوړ سو او تر هغه وروسته افغانستان ته روسان راغلل. يوه ورځ د تورجان موټر کابل ته په لاره کې پر ماين برابر او ټوټه ټوټه سو، د دې تر څنګ يې يو چا ته څه پيسې په پور ورکړې وې، هغه هم ايران ته ځنې وتښتېد او تر پايه يې پته نه سوه معلومه، په دې ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تورجان سرمایه ولاړه او دی تش نغري ته کښېناست.
یو څه وخت په ښار کي په کرايي کور کي اوسېده، اخیر له مجبوریه بیرته په تشو لاسونو کلي ته راغی ، خو اوس يې په متو کي هغه زور او شیمه نه وه پاته چي کار وکړي، سپين ږیری او کمزوروری سوی و، اوس خلکو تورجان اکا باله، د نري رنځ ناروغي هم ورته پيدا سوې وه، داسي ډنګر سوی و چي پوستکی يې په هډوکو پوري کلک مښتی و. اوس دومره بېوزله سوی و چي ان چا په پور هم پیسې نه ورکولې. ځيني تربورونو به يې کله کله د خلکو د پېغورونو له امله لاس ورته ونیو، د خیرات او زکات په نوم به يې څه پیسې ورکړې، خو په هغو پیسو نه مړ کېده او نه رغېده. کلیوالو کرکه ځني کوله، ټولو به ویل چي د خپلي ښځې او کوچنیو معصومو اولادونو ازار وواهه. مېرمن بېچاره يې بې ګناه طلاقه کړه او بل نو اولادونه يې هم د هغې بېچاره ګې پر اوږو وربار کړل، ځينو خلکو خو دومره کرکه ځني کوله چي آن تش سلام يې هم نه وراچاوه.

تورجان اکا له خپلي دوهمي ښځې څخه اولاد نه درلود، څه وخت وروسته هغه هم په نري رنځ اخته او مړه سوه، اوس نو تورجان اکا نور هم بېچاره او ناوسه سو. کله به د یوه او کله د بل چا کره اوسېده. وروسته يې د یوه سوالګر په بڼه غوره کړه، کالي يې شکېدلي، سر او ږیره يې ببره او سپږو پر سر اخیستي و، لکه ملنګ کله کله به يې د یوه کور دروازه وروټکوله، له چا به يې ډوډۍ او له چا به يې یوه جوړه زاړه کالي غوښتل. تر دې وروسته په کلي کي کم لیدل کېده، کله چي به ډېر وږی سو، نو له کوره به راووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس یې له سر څخه د پیسو نشه لیري سوې او په سد کي راغلی و. څو واره یې له خپلو زامنو سره خبري وکړې، له زامنو او پخوانۍ مېرمني څخه یې بخښنه وغوښته، ویل خیر دی خدمت مي مه کوئ، یوازي مي په کور کي پرېږدئ، خو هغوی و نه منله.

یوه ورځ د تورجان اکا مشر زوی بشیر په منډه کور ته راغی، کلاشیکوف یې راواخیست، ویل تربور پېغور راکړ، ویل ته هم ځان ته نارینه وایې، پلار دي په کلي کي سوال کوي. اول ورځم پلار وژنم او بیا به یې پر ارامه له تربوره سره گورم. هغه ورځ چي مور یې له کوره وشړلو داسي مي په یاد ده لکه دا نن چي وي، څو واره مي نور هم نیت وکړ چي ویې وژنم، بیر ته به مي زړه پر وسوځېد، خو نن یې خامخا وژنم. په دې وخت کي یې مور مخ ته ودرېده، له قهر څخه یې سترگي تکي سرې وې، ویل نه زویه پلار ته دي دومره اسانه سزا مه ورکوه، دا چي ته یې وژنې په حقیقت کي مرسته ورسره کوې، هغه به په وژلو سره ډېر ارام سي، په اخیرت کي خو به خامخا خدای حساب وکتاب ورسره وکړي، خو باید په دې دنیا کي هم ښه ورځ و نه ویني. زه کله کله په دروازه کي تر چولو ور ته گورم، ما ته رامعلومېږي چي هغه هره ورځ مري او بیا راژوندی کېږي، پر پرده چي په همدې خوارۍ او ذلت کي مړ سي. زوی یې هم د مور خبره ومنله او له دې کار څخه لاس پر سر سو.

یوه ورځ د تورجان اکا گاونډي پسه خیرات کړی و، د یوه کوچني په لاس یې لږ غوښه ورکړه چي تورجان اکا ته یې وروړي، خو کوچنی چي د هغوی کره ورغی، نو نابېره یې چیغي کړې، ویل مړی ! مړی ! هلئ راسئ تورجان اکا مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوی دی. د ګاونډي هلک په چیغو یې مور او وروسته نور خلک خبر سول، په یوه شیبه کې ډله ډله کلیوال د تورجان اکا کره ورغلل، ګوري چې هغه مړ سوی او نیم چغالانو او پیشیانو خوړلی دی. د هغه مړي داسې بوی کاوه لکه یوه اوونۍ مخکې چې مړ سوی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼاګانو غلا

- لالا بس دی په ګډه مو تر ډېره وخته ژوند سره تېر کړ، نور به وبېش سره وکړو. که یوه لوېشت ځمکه رارسېږي او که سل جریبه، هر ورور به په خپله خوښه ژوند وکو
- څه شی ! وېش؟ ته بیا ووایه !
- ما ویل جایداد به سره ووېشو
- ښه سلیم اوس دومره سو چي وایي جایداد به سره ووېشو ها؟ ولي څه خبره ده؟ وړی سوی یې او که دي جېب تش پاته سوی دی؟
- لالا هغه خبره نه ده، هره ورځ د ښځو او کوچنیانو جنګونو مي ماغزه راوخوړل، نور یې نه سم زغملای، سبا چي په خوابدۍ سره جلا کېږو، ښه دی چي اوس په خندا سره جلا سو
- بس بس له مخه مي لیري کېږه چي اوس به مي له لاسه یو خطا وخېژي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاجي گل احمد خان د مرګ لس کاله کېده او پر مېنه یې دوه ځوانان زامن پاته ول چې مشر یې حاجي غفار او کشر یې سلیم نومېده. حاجي ګل احمد خان د نیکونو نیکونو شتمن سړی و او په سلګونه جریبه ځمکه ځني پاته سول.

د هغه مشر زوی حاجي غفار خورا بدخویه او قهرجن سړی و. تر پلار ده غټه ډنګوله. سلیم که څه هم ځوان او د اولادو خاوند و، خو ده به داسي وهل ټکول ورکول لکه مریی چي یې وي. سلیم له حاجي غفار څخه تر پزي راغلی و او غوښتل یې له هغه سره د پلار جایداد ووېشي، خو زړه یې نه سوای کولای، اخیر ډېر تنګ سو، سل زړونه یې سره یو کړل او دا خبره یې ورياده کړه.

تر دې خبري درې ورځې وروسته سلیم ترې تم سو. خلکو هري خوا ته پسي وکتل، خو پیدا یې نه کړ، هیڅوک نه پوهېدل چي هغه مړ دی او که ژوندی.

یوه ورځ سهار مهال کلیوال د مسجد مخ ته ناست ول چي یو بزګر په منډه راغی، ویل سلیم مو پیدا کړ. له دې خبري سره سم یوه ډله کلیوال د بزګر مخ ته ورولاړ سول، تر یو څو لنډو خبرو وروسته په ګډه کلي ته نژدې د زاړه کاریز خوا ته په منډه روان سول. یو ساعت وروسته یې سلیم پر کټ را اخیستی او د کلاپه غولي کي یې کښېښود.

د سلیم په غاړه کي نایلوني پړی تړلی او غاړه یې تکه شنه وه. بزګر ویل چي د زاړه کاریز په سپرغۍ (سوبه) کي مو پیدا کړ. د سلیم مېرمني ګلالۍ پر سر خاوري باد کړې او بیا پر سلیم وغوړېده، ویل دغه مي پر اروا اور بده، زه پوهېدم چي دغسي به درسره کېږي. اې زما خدایه زما خو مېنه سپېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوه.

په دې وخت کې حاجي غفار سترګي پر راغتې کړې، ویل بې شرمي دا ټول ستا له لاسه، زما د ګل غوندي نازک ورور دي په بلا وخوړ اوس لا ژاړې هم ته ! له دې سره سم یې هغه په درد تر لاس ونیوله او د پروړو خوني ته یې بوتله.

د ګلالۍ چیغي نوري هم لوړي سوې، خو حاجي غفار ورته وویل چي مرداري پر خوله دي لاس ونیسه، ته خبره نه یې تر دې هم لوی غم راروان دی، ما ته غوږ سه چي څه در ته وایم.

د ګلالۍ سترګي رډې رډې راوختې، ژړا یې په سلګیو واوښته او له مجبوریته یې غوږ ونیو. حاجي غفار ولاړ سو لومړی یې د خوني کړکۍ وخاړله او بیا یې په ټیټ اواز وویل: اوس په یو څو دقیقو کي پولیس راځي، هغوی ته راپور رسېدلی چي سلیم تا خپله وژلی دی. ته به په زندان کي ناسته یې او لادونه به دي پر سپېره ډاګ پاته وي، د ټولي کورنۍ عزت به مو له خاورو سره خاوري سي. سلیم خو هسي هم شهید سو او بیر ته نه راژوندی کېږي، باید اوس په دې اړه فکر وکړو چي څنګه خپل عزت خوندي کړو. زما خو داسي خوښه ده چي کله ته پولیسو بوتلې، نو ته به ورته وواېې چي سلیم ما وژلی دی، باید دلیل یې هم ورته وواېې. ورته وواېه چي سلیم مي له لومړۍ ورځي خوښ نه و، پلار په زوره ورکړم، زما اصلا د نوي کلي جانان خوښ و، له سلیم سره مي څلور کاله له مجبوریته تېر کړل، نور نو ګوزاره نه ورسره کېده، جانان ته مي وویل چي سلیم مړ کړه تر هغه وروسته به زه او ته واده سره وکړو،هغه و چي جانان هم سلیم مړ کړ، نور نه یم خبره چي جانان به اوس چېري وي، خو ما ته یې یوازي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره وویل چي هغه مي په زرغونه نایلوني پړي زندۍ کړ او په زاړه کاریز کي مي واچاوه. جانان هسي هم په طالبانو کي دی، د حکومت په لاس نه ورځي چي دا خبره ورسره سپینه کړي. د شهید ورور زه یم، محکمه زما سره مشوره کوي چي ګلالۍ بخښې که نه؟ زه به دي وبخښم او د حکومت جنجال به خلاص سي، تر دې وروسته به دي د مېړه حق جایداد در جلا کړم، بیا ستا خوښه ده که دي په خپله خوښه بل مېړه کاوه او که دي له همدې دوو زامنو سره سر سپیناوه.
په دې خبره د ګلالۍ سترګي رډي رډي راوختې، سترګي یې لکه د وینو پیالې تکي سرې سوې او پر حاجي غفار یې ورحمله کړه، ویل ظالمه هم دي مېړه را مړ کړ او هم یې د وژلو تور په ما پوري کوې؟ له خدایه هیڅ نه وېرېږې؟ حاجي غفار د هغې پر خوله لاس ور ونیو، ویل لېونتوب مه کوه، مېړه خو دي هسي هم ولاړ، اوس په خپل لاس د اولادونو او ځان ژوند مه تباه کوه، بله چاره نه لرې. که ته په خپله خوښه پولیسو ته اقرار و نه کړې مور خپله هم شاهدي درباندي ادا کوو، یوازي زه نه یم، دوه نور د درواغو شاهدان مي هم پیدا کړي دي. که مور شاهدي درباندي ادا کړه، نو سزا دي اعدام دی او که اعدام نه سې، نو لس پنځلس کاله بندي کېږې. ته زمور د کور ناموس یې، مور نه غواړو چي زمور ناموس دي زندان ووینې او زمور د کورنۍ شمله دي کښته سي، په دې وخت کي د ګلالۍ تر خوله څو لویي سلګۍ ووتې او د سر په اشاره یې (هو) وویل.
یو ساعت وروسته د کلا مخ ته د پولیسو رینجر موټر ودرېد او ګلالۍ یې بوتله. ګلالۍ د تحقیق په جریان کي پولیسو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کټ مټ هغه خبري وکړې چې حاجي غفار ورته کړې وې.
د ګلالۍ دوسیه محکمې ته ولاړه او دوې میاشتې وروسته محکمې هغه د سلیم د قتل په جرم پنځلس کاله زنداني کړه.
هغه څه چې ګلالۍ د تحقیق پر مهال پولیسو ته ویلي ول د ټولو کلیوالو تر غوږونو ورسېده. هر کلیوال به ویل چې ګلالۍ لونډه درلود او خپل مېړه یې مړ کړ. څو ورځې وروسته حاجي غفار د ګلالۍ دوه کوچني زامن له کوره وشړل، ویل وزئ حرمنو ! مور مو په خپله اقرار وکړ چې له جانان سره یې تار درلود، څه معلومه ده چې تاسي به زما د ورور له نسل څخه یاست که د جانان؟
د ګلالۍ دوه ماشومان چې یو شپږ کلن او بل اووه کلن و، لومړۍ د ماما کره ولاړل او له هغه ځایه یې په زندان کي د مور غېږې ته پناه یووړل.
د دې پېښې لس کاله کېږي. د ګلالۍ دوه کوچني زامن په زندان کي په نري رنځ اخته او بیا یو په بل پسي مړه سول.
حاجي غفار له کلي څخه کابل ته کډه سو او هلته یې یو ډېر ښایسته کور رانیو. دوو زامنو یې په هندوستان کي لوړې زده کړې بشپړې کړې او سږ کال راغلل. پرون یې د کابل په یوه ډېر مجلل هوټل کي واده و او په سلګونه مېلمانه یې رابللي ول.
حاجي غفار خپل کور او اولادونو ته رڼا راوړل، خو دا رڼا یې د ورور له کوره غلا کړل، هغه د خپل ورور کور ته اور واچاوه او بیا یې د دې اور په رڼا خپل کور روښانه کړ. نن د هغه په کور کي ډېره لګېږي، خو دا ډېره سره رڼا لري، کټ مټ لکه د وینو په شان سره رڼا ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

میراث مړی

د شفیقې د واده لس کاله کېده، خو اولاد یې نه درلود. مور او خواښې یې ډېرو ډاکټرانو، طبیبانو او پیرانو ته بوتله، خو هیڅ ګټه یې و نه کړه. د واده په لومړیو کلونو کې هغې په دې اړه دومره اند ېښنه نه کوله، ویل تر اوسه لا زه او مېړه مې ځوانان یو، خدای مهربانه دی وروسته به اولاد راکړي. شفیقه پر خپل مېړه جمیل خورا ګرانه وه. د جمیل هم اولاد ته زړه کېده، خو په ظاهره یې څه نه ویل، تل به یې شفیقې ته د زړه ډاډ ورکاوه، ویل دومره ژر کوچنیان څه کوو بابا، یو څو کاله به ارام ژوند وکړو بیا به یې وروسته ګورو، آن دا چې د دې په مخ کې به یې ور ېرونه، خوریان او نور ماشومان په غېږ کې نه اخیستل، ویل داسې نه وي د دې په زړه کې وروګرځي چې زه اولاد نه لرم او ناهیلې سي.

یوه ورځ د شفیقې د سرو زرو ګوتمۍ ورکه سوه، هر څه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پسي وكتل پيدا يې نه كړه، په ډېر احتياط يې خپلي يور ته وويل چي تا زما گوتمۍ نه ده ليدلې؟

- نه زه ستا گوتمۍ څه كوم، ولي زه غله در ته معلومه سومه چي پوښتنه دي راڅخه وكړه؟

- توبه خدايه، دا اوس ته څه وايې؟ ما كله وويل چي تا غلا كړې ده، ما ويل په همدغه كور كي راڅخه وركه سوې ده، كېداى سي ته يې په پيدا كولو كي مرسته راسره وكړې

- په اصل كي دي دغه مطلب و چي گوتمۍ دي غلا كړې ده، د مرستي خبره دي هسي پلمه كړه

- يوووو خوري څومره تورښتي يې، ما كله وويل چي تا غلا كړې ده

- تورښتي ته يې كه زه؟ د غلا تور ته په خلكو پوري كوې او تورښتي ما بولې؟ خير دى يوه گوتمۍ څه شى ده، مېړه خو دي لږ دنيا نه لري، بله گوتمۍ به در رانيسي، دا دومره پيسې څه كوئ، چا ته يې ډېروئ؟

- مطلب دي څه دى چي چا ته يې ډېروي؟

- ما ويل دا دومره پيسې خو به اخيرت ته نه درسره وړئ، اولاد هم نه لرئ چي دنيا به مو هغوى ته ورپاته سي، ښه به دا وي چي اوس يې لا په ځان مصرف كړئ

- خداى دي دا سپېره خوله ماته كړه ولي به ميراث كېږو؟ مېړه مي شكر ځوان دى، بل واده به ور وكړم، خداى به اولاد وركړي، بېځايه ځان مه خوشاله كوه، ولاكه دي زموږ په ميراث ارمان راڅخه وخېژي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبري سره سم د شفیقې ستونی له غریوه ډک سو، سترګي یې له اوښکو ډکي سوې او خپلي خوني ته یې منډه کړه. ماښام چي جمیل کور ته راغی، نو شفیقه یې په ژړا په غاړه کي ورولوېده، ویل بس دی نور د بې اولادۍ پېغورونه نه سم زغملای، ته به خامخا بل واده کوې چي خدای اولاد درکړي. جمیل شفیقه په مهربانۍ په زړه پوري ونیوله، ویل خدای دي یې خیر کړي زړګیه، څه خبره ده، بیا چا څه درته ویلي دي؟ د شفیقې خبري سلګۍ سوې، خو وروسته یې په ډېر تکلیف وویل : نن دي ورېنداري راته وویل چي ته اولاد نه لرې، دا دومره ډېري پیسې څه کوې، میراث به مو موږ ته راپاته وي.

جمیل چي شفیقې ته هر څومره د زړه ډاډ ورکاوه خو هغې نه مانه، ویل ته به خامخا بل واده کوې. اخیر جمیل ویل سمه ده، خو یو شرط لرم، هغه دا چي نجلۍ به ته خپله راته خوښوې، شفیقې ویل سمه ده.

د جمیل مور مخکي لا غوښتل هغه ته بل واده وروکړي، خو جمیل اجازه نه ورکوله، اوس چي په دې اړه شفیقې او جمیل سلا یوه کړې، نو دا هم ډېره خوشاله سوه. شفیقې چي به هر ځای د کومي ښایستې نجلۍ نوم واورېد، نو خواښې ته به یې هغه کور وروښود. داسي ورځ به نه وه چي دا او خواښې به یې یو ځای په مرکه نه وې تللي.

جمیل که څه هم له شفیقې سره د بل واده خبره منلې وه، خو په حقیقت کي یې زړه نه غوښته. شفیقې او مور چي به یې هره نجلۍ ورياده کړه، نو ده به یو عیب پکښي پیدا کړ، ویل نه دا نجلۍ مه راغواړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ د جمیل په زړه کي وروګرځېده چي شفیقه ډېرو ډاکټرانو او طبیبانو ته ولاړه، خو ګټه یې و نه کړه، داسي نه وي چي عیب په ما کي وي، هغه و چي یوه لابراتوار ته ولاړ او هلته یې معاینات وکړل. لابراتوار والا ورته وویل چي د نتیجې لپاره سبا راسه. سبا چي ورغی او نتیجه یې راواخیسته، نو کتلې یې لا نه وه چي خپل یو انډیوال سعید په مخه ورغی. له سعید سره یوه نجلۍ هم ملګرې وه. ویل دا مي ټولګیواله ده، اوس غواړو واده سره وکړو. د دواړو مور او پلار هم راضي دي، خو مور د خپلي ښې راتلونکي لپاره دلته راغلو چي صحي معاینات وکړو. مور ویل کېدای سي یوه خوا د بې اولادۍ ستونزه او یا میراثي ناروغي ولري، سبا چي پښېمانه کېږو او تندی ټکوو ښه ده چي اوس لا پر خپل واده غور وکړو. تر دې وروسته جمیل له سعید سره خدای پاماني وکړه او د کور خوا ته روان سو.

جمیل لا موټر ته نه و ختلی چي د معایناتو نتیجه یې وکتله. په هغه کي لیکلي وه چي جمیل د تل لپاره نه سي پلار کېدای. په دې وخت کي د جمیل بڼه والوته، خو ډېر ژر یې یوه خبره په زړه کي وروګرځېده او په منډه موټر ته وخوت. موټر یې په دومره چټکۍ روان کړی و تا چي ویل نشه دی، نه یې لوړه او نه یې ژوره کتله. په څو دقیقو کي کور ته ورسېد، ګوري چي له کور څخه د دایرو، چکچکو او خنداګانو اوازونه راځي.

کله چي کور ته ورغی، نو شفیقه یې په خندا او نڅا مخ ته راغله، ویل جمیل جانه مبارک دي سه، کوزده مي دروکړه، داسي ښایسته نجلۍ مي دروغوښته چي په ټول ښار کي به نه وي. زما او ستا دښمنان به دا ارمان ګور ته یوسي چي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

به میراث کېږي. یوازې یو واده نه، که خدای مه کړه له دې ښځې څخه دې اولاد پیدا نه کړ، بل واده درکوم، بل درکوم. شفیقه ډېره خوشاله وه، له خندا یې خوله نه سره ټولېده، خو د جمیل بڼه ژیړه واوښته، لکه پر مخ چې دې کورکمن ورشیندلي وي، په کور کې یې شاوخوا وکتل. هغه صحنه یې سترګو ته ودرېده چې پر مېنه به یې وارث نه وي پاته او مېنه به یې سپېره وي. لکه وربنداري چې یې پېغور ورکړی و، دی به رشتیا هم میراث کېږي. له شرمه یې کښته وکته، په حقیقت کې یې خپل ګرېوان ته سر ورټیټ کړ او اعتراف یې وکړ: د ده د جهالت په وجه د شفیقې تر څنګ یوه بله معصومه نجلۍ هم میراث سوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوړني درناوی

افغانستان ته روسي عسکر راغلي ول، هري خواته جګړې او
منډې وې. د کندهار اکثر خلک به د ليري پرتو غرونو او درو
له لارې د جنوبي پښتونخوا (چمن) نومي سيمي ته وراوښتل
او بيا به نورو سيمو ته کډوال کېدل. په دې غرونو او درو کي
يوه هم د (واندوز) سيمه وه. په واندوز کي د لاري يوې او
بلي غاړي ته څو دوکانونه اباد سوي ول، لکه د موټرو مستري
خانه، د پنچرۍ نيولو دوکان، د تېلو خرڅولو دوکان، د
خوراکي توکو دوکان او دوه درې رستورانونه جوړ سوي ول.
دا بازارګی هغو خلکو جوړ کړی و چي د واندوز په شاوخوا
کليو کي اوسېدل. خپله په واندزو کي هم يو څو کورونه اباد
ول چي له دوکانونو سره مښتي ول.
هغه مسافر چي واندوز ته به راورسېدل او فکر به يې کاوه
چي چمن ته نه سي رسېدای يا به له چمن څخه کندهار ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

روان ول او ډېره لار به ورته پاته وه، نو دلته به يې دمه کوله.
په همدې لړ کې موږ هم د جگړې له وېرې له کندهار څخه مخ پر چمن روان و چې غرمه مهال واندوز ته ورسېدو.
د واندزو په رستورانونو يا د دوی په اصطلاح هوټلونو کې د ښځو لپاره ځانگړې ځای نه و، د رستورانټ په پای کې يې پرده اچولې او د پردې تر شا به ښځو ډوډۍ خوله. اکثرو خلکو به ويل چې د دې هوټلونو ډوډۍ سړی ناجوړه کوي، له همدې وېرې ما هم ډوډۍ و نه خوړله، نارينه کښته سول، خو زه او ورور مې په موټر کې پاته سولو.
ماپښين مهال يوه ډله ماشومان زموږ د موټر څنگ ته په منډه تېر سول. يوه هلک ويل هلئ ناوې يې مړه کړه. له دې سره سم ما هم ځان په خپل تور پړوني کې ونغښت او هغه کور ته په منډه ورغلم. کله چې کور ته ورننوتم، نو گورم چې يوه لوی او هډور ځوان ناوي ته يو لوی سوټی نيولی او پر دا نرۍ ملايې وهي.
ما ژر له سر څخه پوړنی ايسته کړ او په سرتوره ککرۍ مې ورته وويل: زويه د خدای و روی ته وگوره ولي يې وهې؟ څه گناه يې کړې ده؟ دا زما سپين سر ته وگوره، پوړنی درته غوړم، عذر درته کوم دا بېچاره گۍ نوره مه وهه.
هلک چې ما ته وکتل، نو تر خوله يې ناړي باد سوې او په ډډ اواز يې وويل: دا مرداره بيا د چا ده؟ له دې سره سک يې سوټی ايسته واچاوه او له کوره ووت.
د ناوي کورنی نوم (توتکۍ) او خسرگنۍ سپوږمۍ بلله. سپوږمۍ پرون راواده سوې او نن يې دا حال و. د سپوږمۍ دواړه لاسونه په وهلو کې مات سوي او پر تندي يې د وينو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ ليکه د سرو شونډو خوا ته راغځېدلې وه. په ډېر تکليف يې خبري کولې، ويل مېړه مي دلته په واندوز کي هوټل لري چي وچه ډوډۍ يې موږ په کور کي ورپخوو. ډوډۍ پخوا زما خواښي پخوله، خو نن سهار مي خواښي راته وويل چي بس دی، ناويتوب همدومره وي، سر له نن څخه به ته ډوډۍ پخوې.

خواښي مي له يوه کاشين (تالۍ) اوړو څخه (۵۰) ډوډۍ پخولې، خو ما ته يې نه وه ويلي چي کوچنۍ ځوالې جوړي کړه، زه نه ومه خبره، ځوالې مي لږ غټې جوړي کړې او له هغو اوړو څخه (۴۵) ډوډۍ پخې سوې، بس همدا مي گناه وه.

تر دې خبرو وروسته مي ناوې همدلته پر ښوووله او د خواښي خوني ته يې ورغلم. ما ويل خواښې يې هم يوه ښځه او مور ده، څه مورنۍ عاطفه به ولري او بل نو مشره ښځه ده، لږ زړه سوی به ولري او خپل زوی به پوه کړي.

کله چي هغې ته ورغلم، نو هغه تر زوی ډېره په قهر وه او له ځان سره يې په قهر خبري کولې او په لوړ اواز يې ناوي ته داسي ويل: د سپي لوري چي مور دي ډوډۍ نه وه درښوولې، نو ولي يې مينده ته ورکولې؟ د غاړې تاويز کړې به يې وای او په غاړه به يې ځړولې وای. خامخا دي مور هم دغسي بې کاره او بې کماله ده. که دا بې کماله نه وای، نو تا ته به يې ډوډۍ درښوولې وای.

ما لا په خبرو خوله نه وه پوري کړې چي په کور کي بيا د هلک وحشي غړومبی او د ناوي نری زگېروی پورته سو. کله چي له خوني راووتم، نو گورم چي هلک ناوې تر مات لاس نيولې او د کوڅې خوا ته يې کشوي، ويل پر ما طلاقه يې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کوره مي وزه !

د ناوي په پښو کي سپک نه وپاته چي ورسره ولاړه سي، په کشولو کشولو يې تر يوه ځايه بوتله. هلک داسي فکر کاوه چي ناوې نه غواړي له کوره ووزي، لکه لېونی سپی تر خوله يې ځګونه باد سول، د کور په کونج کي پرتو لرګيو ته ورغی، يو لوی سوټی يې راواخيست او د ناوي پر خوا يې ورمنډه کړه، تر څو چي زه ور رسېدم درب سو او لرګی د ناوي پر سر ولګېد، له دې سره سم ناوې پر ځمکه ولوېده. ځوان رډ رډ ورته وکتل او بيا يې لکه مست اوښ بړ بړ پيل کړ او له کوره په منډه ووت.

د ناوي په زرغونه شال کي يوه لپه ويني ډنډ ودرېدې، سورکړی لاس يې پر تندي ايښی او سترګي يې روښي پاته سوې، خو خواښې يې بيا هم د پخوا په شان غوربدله او ښکنځل يې ورته کول، ويل دا مرداره ټګي کوي، هيڅ بلا نه ده وهلې. زه چي په ځوانۍ کي مېړه په کولنګ پر سر ووهلم څه راوسوه، دا دی تر اوسه پوري روغه او ژوندۍ يم. د نن زمانې ښځي دومره نازولي دي چي مېړه يې يوه چپلاخه (څپېړه) نه وي وهلې چيغې يې اسمان ته پورته سي او يا ځان پر بې سدۍ واچوي. له دې سره سم يې په قهر ناوې تر کوځۍ ونيوله، ويل د سپي لوري پورته سه پزه دي راپرې کړه. خلک به وايي چي څه په مرمۍ يې وويشته چي د کور په غولي کي خلاصه پرته ده. کله چي يې ناوې سره واړوله ، نو نابېره يې د خواښي سترګي رډې راوختلې او ځای پر ځای ودربده، ناوې څو شېبې مخکي لا مړه سوې وه.

له ځان سره مي وويل: مور. خو پخوا داسي نه و. لکه چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنګ زموږ معنوي ارزښتونه هم وخوړل. پخوا خو به پښتنو د مېلمه په مخ کي خپل ماشوم ته په تريو تندي خبره هم نه کوله. که د دوو قبيلو تر منځ به جګړه وه او يوې ښځې به خپل پوړنی ورته هوار کړ، نو دواړو خواوو به يې په درناوي کي لومړی اوربند او بيا به يې سوله کوله، خو نن يوه پښتانه ځوان زما په مخ کي خپله د يوې شپې ناوې ووژله. عجيبه يې لا دا چي يوې ښځې امر وکړ چي يوه بله ښځه دي ووژل سي.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library